

DŽEK
SLEJD

ŠEJN

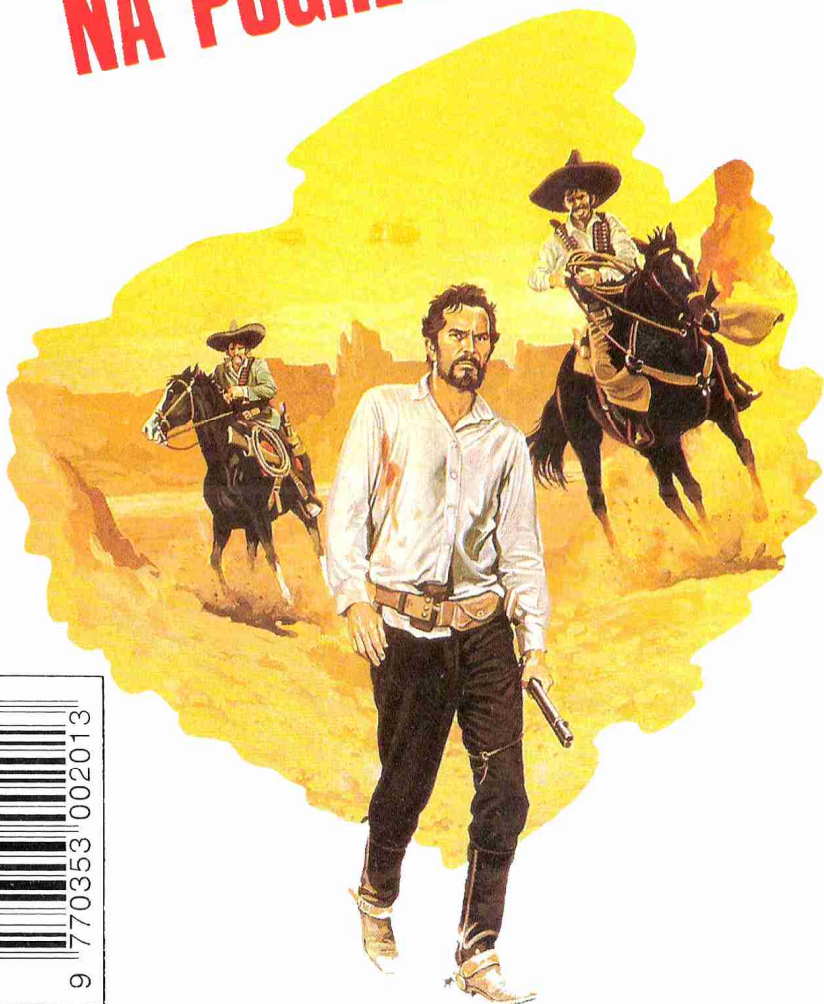
BROJ
139

CENA

9,90 DINARA

EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ

NA POGREŠNOM TRAGU

YU ISSN 0353-0027

9 770353 002013

Džek Slejd

NA POGREŠNOM TRAGU

EDICIJA VESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 139

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka ĆIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
ON THE WRONG TRACK

Recenzija:
Ćamila KULINOVIĆ

Prevod i adaptacija
Ćamila KULINOVIĆ

Lektor
Svetlana ŠIMUNOVIĆ

Tehnički urednik
Đorđe JOVANOVIĆ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori
Marija KEČKEŠ
Marija BURANJI

Štampa 11. XII 1990.
Tržište 16. XII 1990.

Izdaje DIP „FORUM-MARKETPRINT“, Novi Sad, Radnička 32
Štampa DP „FORUM“ „ŠTAMPARIJA“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1
Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka ĆIRIĆ
Naslov originala: Jack Slade – ON THE WRONG TRACK
Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa GPA iz Minhe-
na.
Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove knjige u ce-
lini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.
Godišnja pretplata za inostranstvo u stranoj valuti: Austrija 135 ATS; Austra-
lija 15 AUD; Francuska 68 FRF; Švedska 68 SEK; SR Nemačka 20 DEM; Švaj-
carska 18 CHF; SAD 12 USD. Uplate slati na devizni račun: PANONSKA
BANKA D.D. Novi Sad, 65700-620-219-1261 FORUM-MARKETPRINT Novi
Sad uz obaveznu naznaku: Pretplata za „Šejn“. Oslobođeno osnovnog poreza
na promet, mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za obrazovanje, nauku i kul-
turu SAP Vojvodine, br. 413-12/79. od 28. II 1979. godine.

Odbor za doček Šejna sačinjavala su četvorica, ali ne dobroćudnih ljudi, nego onih koji pucaju. Nije bilo govora sačinjenog od biranih reči, njega nisu pripremili nego olovo koje je trebalo da mu preseče put. Prema tome, Šejn nije imao drugog izbora no da se uključući u takvu igru.

Stajali su rame uz rame na sredini kolovoza i još im je sunce bilo u leđa. Poveo je svog sveže potkovanog konja i izašao iz senovite kovačnice na jarko osunčanu ulicu. Treptao je zaslepljen svetlošću.

Nisu mu se obratili ni jednom jedinom reči. Jednostavno su stajali tu, odmerili ga i mašili se revolvera. Bili su to ljudi iz Kanzasa koji su jahali za vreme rata sa Kvantrilom a i kasnije. Nisu od svog vođe naučili samo ratnu veštinu nego ih je rat načinio još grubljim i bezosećajnijim. Ostala momčad Fila Karadina bila je sastavljena od takvih surovih, neumoljivih tipova koji nisu znali ni za milost ni za oprostaj. Sva četvorica su pripadala prvoj garnituri revolveraša spremnih da potegnu oružje u deliću sekunde, pucaju i – pogadjaju cilj! No ne samo kada pucaju u postavljenu metu, nego i onda kada se sa suprotne strane takođe puca.

Šejn je bio upozoren. Poslednji je to učinio kovač koji mu je savetovao da hitro nastavi put i odjaše odmah iz grada. Tek na navaľjivanje čoveka iz Sedme brigade pristao je da mu potkuje konja da bi odmah zatim iščezao. Uprkos tome, ovde se ne smatra kuka vicom onaj ko se divľjim Karadinovim revolverašima sklanja s puta.

Revolveri četvorice momaka blesnuše i prasak se prolomi glavnom ulicom. Šejn je u stvari trebalo da bude mrtav. No tamo gde je samo trenutak ranije stajao nije ga više bilo. Pravim panterским skokom bacio se u stranu tako da su meci četvorice revolveraša prozviždali pored njega i njegovog konja i produžili u nepoznatom pravcu. To im je bila šansa koju nisu iskoristili, jer ni jedan od Karadinovih momaka nije imao prilike da puca još jednom.

Još u skoku Šejn je potegao revolver i ispalio prvi metak. Kada se spustio na novu poziciju, njegov „kolt“ oglasio se još tri puta takvom brzinom da je zvučalo kao jedna snažna detonacija.

Revolveraši su se istovremeno sručili na tle jedan preko drugog i ostali da leže. Poslednji od njih je upravo uperio po drugi put revolver na Šejna kada ga je sudbina pretekla. Pogođen, išao je unazad teturajući velikim koracima a onda pao na leđa ne pomerajući se više.

Šejn se otkotrljao na drugu stranu ulice i ostao da leži u senci pekare. Okrenuo se na stranu i napunio magacin revolvera koji je

trenutak ranije ispraznio. Pri tome nije ispuštao revolveraše iz vida. Niko od njih se nije pomerio. Ostavio je prazne čaure da leže i uspravio se, držeći „kolt“ u ispruženoj ruci. Napregnuto je gledao oko sebe. Ulica je bila avetinjski pusta ako se izuzmu revolveraši. Prolaznici su se blagovremeno povukli u siguran zaklon. Išao je od čoveka do čoveka pokušavajući da otkrije poznaje li nekog od njih. Kada se zaustavio kod poslednjeg, duž ulice je nailazio čovek hodajući odlučnim korakom kolovozom koji je bio poprište revolveraškog obračuna. Šejn spusti revolver i sačeka. Čovek je nosio na grudima zvezdu. Šerif iz Klinton Sitija.

Na kući pored kovačnice se otvoriše vrata. Stariji čovek u širokom kaputu i sa cilindrom na glavi izađe na ulicu.

– Mladi čoveče vi se Filu Karadinu ovim stali na žulj! – vikao je preko ulice. – Ako ste stranac, ne možete znati šta ste upravo učinili. Odjašite što brže iz grada!

Starac se zvao Džozel Lamond. Pre pola godine je njegov ranč pripao Filu Karadinu o čemu su istraživači Sedme brigade obavestili Šejna pred odlazak na izvršavanje novog zadatka. Dve velike krađe stoke dovele su ga do bankrotstva. Sada je živio u kući svoje sestre koja ga je hranila svojom skromnom platom učiteljice. To je starom čoveku padalo najteže. Čim je šerif prišao, stari čovek se odmah povukao u kuću.

Čuvar zakona je ostao nem. Iz svoje kancelarije nije mogao da vidi šta se zbiva, ali je čuo pucnjavu. No ono što se zbilo moglo se i sada videti sasvim jasno. Prvu Karadinovu garnituru revolveraša, njih četvoricu poubijao je jedan nepoznati čovek. I to sprema, što je najčudnije! Činjenica da su njihovi revolveri sada ležali na ulici bilo je dovoljan dokaz.

– Ko ste vi? – pitao je šerif i odmeravao stranca od glave do pete po ko zna koji put.

– Ja sam Šejn!

Šerif je napregnuto razmišljao ali se nije mogao setiti da je bilo gde ili kada čuo to ime. Ponovo je gledao poubijane revolveraše. Onda kao da mu je nešto sinulo, podigao je glavu i pogledom pretraživao okolinu. Nisu ga zanimali prvi radoznalci koji su se usudili da izađu iz kuća na ulicu. Sasvim očigledno je tražio ljude koji su tom Šejnu pomagali.

– Gde su ostali? – pitao glasom iz koga je izbijala žestina.

Čovek iz Sedme brigade odmahnu glavom. – Bila su samo ova četvorica.

Šerif ga je fiksirao pogledom. – Gde su vaši prijatelji?

– Ja sam sam!

Mesni čuvar zakona je nekoliko puta zaustio da izgovori nešto, zagledao se u Šejnov revolver a onda još jednom okrenuo, istražujući pogledom okolinu. Za to vreme je Šejn vratio revolver u futrolu.

– Ja sam na proputovanju – objasnio je. – Ovde sam samo potkovao konja. Osmehnuvši se kratko dodao je. – To se uvek može desiti. – Odjednom su stajali tu na sred ulice.

– I, šta je zatim bilo?

Šejn samo sleže ramenima. – Ništa nisu kazali nego jednostavno pucali na mene. Zar je trebalo da dozvolim da me ubiju? Čak ne znam ni zbog čega su to hteli, jer šerif nije kazao ništa.

Tek posle nekoliko minuta čuvar zakona ga je obavestio:

– To su Karadinovi ljudi!

– To me je kovač već obavestio – odgovorio je Šejn i odmahnuo glavom. – To ime nikada do sada nisam čuo. Sigurno s njim nemam ništa. Zbog čega bi mi svoje ljude navalio na vrat? Najbolje bi bilo da ga sam pitam šta ima protiv mene.

Šerif prezrivo odmeri Šejna kao da pred sobom ima maloumnika.

– Čoveče, da sam na vašem mestu... Uzmite samo svog konja i odmaglite!

– Ne proterujete me valjda iz grada, šerife! – Pokazao je na mrtve revolveraše. Oni su napali mene a ne obrnuto. Zabranu boravka u gradu biste njima trebalo da dosudite. Znam, to je gruba šala, ali čini mi se upotrebljena u pravom trenutku i u pravoj prilici.

– Ako Karadin dođe u grad napraviće od vas pitu – upozoravao je šerif.

– Samo ako ja učestvujem u tome – pri tom je ponovo pokazao na ubijene revolveraše. – A ja ne učestvujem u takvim stvarima. Nikada. Mislim da se to vidi!

Čuvar zakona je već bio izbačen iz ravnoteže. To mu se, uostalom, videlo u pogledu. Čoveku iz Sedme brigade je bilo jasno da nije mogao odgonetati koga ima pred sobom. Da li je stranac neki prevejani pas ili možda seljak koji je osim poljoprivrednih poslova naučio još i da puca.

U međuvremenu se više od sto osoba okupilo. Stajali su tu ćutke i piljili iznenađeno u Šejna koji se ne samo drznuo da uzvрати izazov Karadinovim revolverašima nego ih i poubijao. Mesni lekar je hitao prema glavnoj ulici, ali za njega nije bilo posla, nego za mrtvozornika čija su kola upravo skretala u glavnu ulicu.

– Uzmite konačno svog konja i nestanite iz grada! Da sam na vašem mestu čak bi se ubrzanim tempom udaljavao, ako shvatate šta hoću da kažem. Sigurno ću i sam imati nevolja ako Karadin bude zahtevao da mu objasnim zbog čega vas nisam uhapsio.

– Objasnite mu da sam se ponašao ispravno, po zakonu. Uostalom, ostajem još u Klinton Sitiju. Nameravao sam i pre ovog incidenta da nešto pojedem. Mislim da ću ovde i prenoćiti.

– Vi, doista, niste pri čistoj svesti, čoveče! – uzviknuo je šerif razdraženo.

Šejn je otišao po svog konja i poveo ga za uzde. Među okupljenim radoznalcima se čuo žamor: svi su mislili da će se stranac vinuti u sedlo i odjuriti. Međutim, stranac je mirno vodio konja glavnom ulicom u pravcu hotela. Gomila ga je pratila pogledom. Šerif iznenađeno steže pesnice. Hteo je da kaže nešto, ali mu ništa odgovarajuće nije padalo na pamet.

Ono što se dogodilo u glavnoj ulici Klinton Sitija širilo se gradom kao šumski požar. Upravo takvom brzinom.

Kada je Šejn prišao recepciji hotela, portir je odmahivao glavom.

– Veoma žalim, mister. Ne mogu vas primiti ovde. Hotel pripada mister Karadinu. On bi mi bez oklevanja otkinuo glavu da... Umuknuo je na pola rečenice jer je čovek iz Sedme brigade izvadio revolver i upravio ga na portira.

– Sobu sa pogledom na ulicu! – naredio je Šejn pružajući slobodnu levu ruku. – Ključeve!

Uplašeni portir nije oklevao ni časa. Okrenuo se dograbio sa ploče jedan od ključeva i spustio ga Šejnu u ruku. – Broj pet, na gornjem spratu.

– Vidite i sami sve se sredilo. Recite samo Karadinu da sam vam poturio revolver pod nos. Tako ćete biti zaštićeni od njegovog gneva.

Portir potvrdno klimnu glavom.

– Moći ću da dobijem ručak i jednu flašu viskija u sobu pet, zar ne? Neće biti problema nadam se?

– To se podrazumeva, mister. Vi ste naš gost, iako silom.

– Neka mi momak sredi konja i donese bisage u sobu.

– Biće tako gospodine – prihvatio je portir.

– Nas dvojica se razumemo – zaključio je Šejn polazeći uz stepenice.

– Na žalost nećete dugo živeti – kazao je portir. – Baš za žaljenje.

– Pogrešno, amigo. Potpuno pogrešno! Karadinu duša izlazi, a ja ću poživeti još dugo.

– Za to ćete morati prilično da se potrudite.

Šejn se nasmejao: – Zbog toga i jesam ovde. – Stavio je revolver u futrolu, privukao knjigu gostiju i upisao svoje ime. – Nemojte zaboraviti viski i ručak – kazao je na kraju i po drugi put pošao prema stepenicama.

– Ne, ne, nikako! – doviknuo je portir zlurado. – Ovde se ne zaboravlja ništa. Znači ostaje nam da čekamo mister Karadina!

– Kada budem pojeo ručak malo ću odremati! – doviknuo je Šejn penjući se uz stepenice.

– A onda ćemo čekati mister Karadina! – kazao je kelner koji je doneo jelo i piće Šejnu u sobu. Na vratima se naklonio.

Šejna sve te pretnje nisu potresle niti uznemirile. Pojeo je ručak s apetitom a zatim popio čašu viskija. Držeći čašu u ruci prišao je prozoru i posmatrao prolaznike u sada već veoma živoj i prometnoj glavnoj ulici. Bilo je mnogo jahača i vozila svih vrsta. Bila je i jedna kočija, veoma fina, sa četiri upregnuta konja. Na kočijaškom sedištu je sedeo Crnac, veoma mlad i atletski građen. U dnu je sedela žena u sivom kostimu čije je lice bilo pokriveno koprenom. Plavuša! Više od toga se sa prozora nije moglo videti. Četvoro pre se zaustavio pred hotelom. Crnac skoči s kola. Dva minuta kasnije čulo se kucanje na Šejnovim vratima. Prišao je vratima

držeci čašu s viskijem u levoj ruci. Otvorio je oprezno. Dama u sivom kostimu! Isuse, pomisli Šejn čemu da zahvali na takvoj časti.

Žena je bila visoka i vitka. Veo je prebacila preko malog koketnog šešira. Bila je mlada i neobično lepa. Šejn je bio u trenutku potpuno očaran ovom ženom. Verovatno je promašila vrata, prošlo mu je kroz glavu dok se ljubazno smešio i naklonio.

– Jeste li vi mister Šejn? – upitala je i nasmešila se ljubazno.

– Da, ja sam. Pošli ste kod mene? – izmakao se u stranu i načinio širok pokret rukom nudeći joj da uđe. – Izvolite, madam. Zadovoljstvo mi je...

Stupila je u sobu, a on zatvorio vrata za njom. Zastala je na sredini sobe i okrenula se prema njemu.

– Izvolite sedite! – Šejn pohita prema stolu sklanjajući posuđe od ručka. Spustio je tamo čašu sa viskijem.

– Ja sam Beti Lu Džindžer – kazala je naglašavajući reči kao da je morao znati njeno ime po čuvenju.

– Drago mi je veoma. Prineo joj je stolicu i ponovio – Izvolite, sedite. Dok je sedala na stolicu Šejn je ispio svoj viski. Gledao je kako sedi uspravljena kao sveća, skupljenih dugih i vitkih nogu s rukama na tašnici koja joj je ležala na krilu. Upravila je pogled na njega i nekoliko trenutaka posmatrala ćutke.

– Čula sam da ste došli ovamo u Klinton Siti da preduzmete nešto protiv sve češće krađe stoke u severnom Teksasu?

– Oh! – Šejn je odmahnuo rukom i nasmejao se. – To ljudi samo pretpostavljaju jer sam se, čim sam stupio u grad, sukobio s Karadinovim momcima.

U njenim lepim zelenim očima je blesnula varnica koju on nije mogao da objasni.

– Poznajem Karadina! – kazala je odlučno. – Taj čovek prepoznaje svoje neprijatelje. To mu je poseban talenat. Ne bi on vama suprotstavio četvoricu i to svojih najboljih ljudi zbog toga što ste mu dokopali konja ili zaveli neku od njegovih sluškinja.

Šejn otpi još jedan gutljaj viskija.

– Mogu li i ja dobiti malo, molim...

– O pardon. Da sam znao... – Prišao je stolu uzeo flašu i počeo da traži drugu čašu u koju bi natočio piće. Međutim nije je bilo. Čak ni šolje! – Pozvaću kelnera da donese drugu čašu.

– Nije potrebno. Ja bih samo jedan gutljaj. – Pružila je ruku i Šejn joj dodade čašu. Otpila je dobar gutljaj i kazala:

– Pretpostavljam da ste lovac na ljudske glave, odnosno na novčane nagrade. Ne nosite zvezdu. Za hvatanje vođe bande kradljivaca stoke raspisana je nagrada od dve hiljade dolara.

– To mi je poznato. Neka samo veruje u to da je takav, da pripada tom soju ljudi. U svakom slučaju ne može odati ko je zapravo i po čijem nalogu je došao u Klinton Siti. Spustio je flašu na sto.

Lepotica je otpila još jedan gutljaj a onda mu pružila čašu, govoreći – Hvala vam, baš ste ljubazni! Nego ako ustrelite Karadina ja ću vam platiti deset hiljada dolara – dodala je bez okolišanja.

Šejn se nasmeja.

– Položicu novac na sto ako pristanete. Dakle, kažite da, i ima-

ćete novac uz još dve hiljade koliko iznosi nagrada. Bićete bogat čovek, mister Šejn!

– Da li je Karadin vođa kradljivaca stoke?

– U to ne sumnja niko – tvrdila je.

Šejnu su se u trenutku vrzmale druge misli u glavi. Kakva li je u krevetu?

– Dakle, kako glasi vaš odgovor mister Šejn? – Gledala ga je napregnuto, puna iščekivanja.

– Gospođo, to je nalog za plaćeno ubistvo. Ako bih ga izvršio i vlasti me uhvatile, vama prete vešala kao podstrekaču, a naravno i meni kao počiniocu.

Nije menjala izraz lica posle Šejnovih reči.

– Na to uopšte niste mislili, zar ne?

– Nisam znala da ste tako osetljivi, – kazala je samo.

Šejn se nasmeja: – Vi ste sjajni, nema šta!

– Možda se varam? Da niste policajac?

– U tom slučaju bih morao da vas uhapsim. Već i sam pokušaj je kažnjiv.

– Prekratite priču, Šejn – kazala je ozbiljno. Za tako nešto biste morali imati dokaze. – Odmahnula je glavom. Ja tako nešto uopšte nisam pominjala.

– A šta ste rekli? O čemu smo mi to razgovarali? Zbog čega ste me posetili? To bi sudija sigurno hteo da sazna.

Odmeravala ga je i dalje veoma ozbiljna.

– Vidite – upozorio je Šejn. – Zapali ste u ćorsokak!

– Ovde sam da bih vam rekla da mi se dopadate, ali da od vas ne tražim novac.

Šejn se uhvati za nos i isceri:

– To bi ste kazali sudiji?

– Što da ne?

Ovaj razgovor je Šejna zabavljao sve više.

– Znači tako. To biste morali dokazati.

– Pa ne moram biti poznata baš odmah u celom gradu.

– Zbog čega želite Karadinovu smrt? Zar vam je ukrao veliko krdo goveda?

Ustala je naglo: – Nisu me upozorili na to da ste vi takvo zano-
vetalo. Mislila sam da kada je u pitanju deset hiljada dolara, ljudi vašeg kova ne postavljaju pitanja.

Šejn je pre nje stigao do vrata i spustio ruku na kvaku. Zastala je gledajući ga pravo u oči. – Zar nije dovoljno što je vođa bande kradljivaca stoke?

– Ja to ne smatram dokazanim.

– Otkud vi onda ovde u gradu? Smatraju ga vođom bande a on se tako i drži. Zar bi inače poslao na vas četvoricu svojih najžešćih momaka? Za mene je to znak da vas se plaši. Zar bi imao razloga za strah da nije šef bande?

Čovek iz Sedme brigade joj otvori vrata govoreći:

– Videćemo jeste li u pravu.

– Da ili ne? Prihvatate li ponudu? Vreme za razmišljanje vam ne

moгу dati. Čim budem prekoračila ovaj prag ponuda više neće važiti.

– Hoćete da vršite pritisak na mene? – pitao je smešeći se.

Ostala je ozbiljna krenula i izašla iz sobe. Sačekao je da stigne do stepeništa a onda zatvorio vrata.

Beti Lu! Beti Lu Džindžer! Očaravajuća žena. To je bilo sve što je znao o njoj. Prišao je prozoru i pogledao dole. Upravo je ulazila u kočiju. Crnac potera konje. Gledao je za njom sve dok kočija nije nestala sa vidika.

Natočio je još jedan viski. Imao je predosećanje da će Beti Lu na neki način ponovo ući u njegov život. Otisnuo se u maštanje.

*

Bogati, moćni rančer Fil Karadin se nije pojavio. Sigurno je time razočarao ceo grad. Čak se Šejn pitao da li Karadin računa s tim da ga on poseti na njegovom ranču. U velikom broju slučajeva niko ne šalje nekome četiri ubice na vrat a ostaje nekažnjen. Uostalom, nije isključeno da Karadin namerava da prećuti celu stvar i da u nju ne uvlači javnost. Ako je tako, treba da bude na oprezu. Šejn je to tokom godina na neki način odbacio, prevazišao. Čim se veće spustilo napustio je hotel i krenuo u grad. Svratio u „Baldijev“ salun i u sobi iza bara seo za rulet. Nasuprot njemu sedeo je visok plavokos čovek i smeđa cura ne baš u prvoj mladosti. Bila je zgodna i privlačna u haljini zakopčanoj do grla ukrašena s mnogo nakita. Nije imala ni mali izrez ali joj je prijanjala uz telo kao druga koža, tako da su joj se grudi sa svim svojim pojedinostima jasno ocrtavale pod tkaninom.

– Šejn! Poludeću ako to nije! – vikao je plavi momak preko stola.

Do tog trenutka je Šejn imao oči samo za ženu kraj ruleta pa je zbog toga tek sada prepoznao momka. Nije ni čudo, bio je deblji i svetlije kose nego kakvim ga se sećao.

– Jesi li ti, Bač?

– Šta to govoriš, čoveče? Ko bi drugi bio? – Obojica su se smejala glasno i time ometala krupijea i igrače. Bačova pratilja, devojka s mnogo ukrasa i nakita, posmatrala je Šejna s neskrivenom simpatijom. Bač je dao znak pa su obojica ustala i pošla prema šanku. Bač se naže prema svojoj pratilji poljubi joj ruku i u nju spusti neoliko čipova. Šejn je obilazio kockarske stolove, a Bač ga sledio. Zagrlili su se i tako zajedno išli do šanka lica razvučenih u širok osmeh. No i za šankom nisu mogli da razgovaraju glasno.

– Bač Šanon, ti staro kopile! – kazao je Šejn, klateći se na barškoj stolici. – Vidim da je od tebe postao neko. – Pri tome je pokazivao na skupo, elegantno odelo.

– Ti staro vrećo! Ja sam se skrasio, pustio korenje. Jesi li ti još uvek onaj isti litalica, čovek koji ide od planine do planine da bi video šta se iza njih nalazi? To baš ne donosi mnogo, ili se ja varam?

Njih dvojica su se upoznali pre mnogo godina u Meksiku. Bač Šanon je upravo krenuo iz Siera Monete sa mnogo zlata prema

granici dok su mu za vratom bile jedinice Meksikanaca stacionirane u Severnom Meksiku. Šejn je prateći jedan transport oružja, zašao duboko u Meksiko da po nalogu vlade iz Vašingtona doturi ustanicima oružje. Naravno da mu nije bilo u interesu da postane meta domorodačkim jedinicama. Onda je iznenada naleteo na transport jedan visoki plavokosi momak sa dva tovarna konja i džakovima punim zlata! Iz Siera Monete! Odmah je posumnjao da zlato potiče iz neke banke u Meksiku. Kada mu je momak ispričao o jedinicama Meksikanaca koje ga slede, Šejnu je postalo hladno oko srca. Sa svojih četvoro kola natovarenih teškim oružjem ni izdaleka nije bio pokretljiv kao Bač sa svojim konjima. Odlučio je na brzinu da pomogne Baču. Ostavio je kola u gustom žbunju i odjahao sa plavokosim momkom do granice. Dva dana su im jedinice bile za petama. Posle toga su uspeli da ih se oslobode, da zametnu trag pa je Bač Šanon sa svojim zlatom neprimećen prešao granicu.

Rastali su se u sred Rio Grande. Bač Šanon je sa svojim plenom odjahao na istok, a Šejn se vratio svojim kolima. Zahvaljujući Bačovoj pomoći stigao je na cilj neometan od meksičkih jedinica. Oni su u stvari tragali za Bačom. Verovatno ga traže i dan danas.

Po svemu sudeći Bač je dobro uložio zlato i postao neko i nešto. To se moglo zaključiti na prvi pogled.

– Viski je još uvek tvoje piće, zar ne? – raspitivao se Bač.

– Kao i uvek!

Bač je snažno pucnuo prstima tako da je privukao pažnju igračima za ruletom, pa je krupije oštro odmerio šankera upozoravajući na tišinu.

– Jesi li uspeo da sprovedeš transport s oružjem do pobunjenika? – raspitivao se Bač.

– Da ali uz velike muke i nevolje uspeo sam da se probijem do njih. A ti i tvoje zlato?

– Bolje me ne pitaj!

– Što to?

– Trideset milja duboko u Teksasu napali su meksički razbojnici. Sve je otišlo. Spasao sam samo goli život.

– Nemoguće! Prosto ne mogu da poverujem. Jesi li krenuo za njima, jesi li uspeo da spaseš zlato?

– Na to nisam mogao ni da pomišljam. Tako ti je to.

Šejn ga nije shvatao. Kako to da je uprkos gubitku zlata postao imućan čovek.

– Jedan od seljaka me je odao. No, dosta o tome, kako došlo tako pošlo. Sada sam se zalepio za nju i kod nje. – Klimnuo je glavom u pravcu ruleta. – Robna kuća je njena. Dobra stvar, Šejn. Ujutro još ležiš u postelji a dole već zvoni kasa. Lep život ispunjen lenjošću i dokolicom. Viski ujutro, viski uveče! Tako je to sa nama dvoma! Na žalost, međutim, mojoj dami možeš prići samo uveče a tada je najčešće gotova, umorna. To je loša strana naše zajednice. Svako u tako velikoj robnoj kući ima dosta prodavačica ali ona hoće da je u svemu u toku, da joj ne promakne ništa. Shvataš šta hoću da kažem? A i meni je stalno za petama.

Šejn se osmehnu prilično kiselo. Bač je izgubio sve zlato! Za taj

novac je mogao kupiti pola Teksasa. Ali nije imao razloga da bude nesrećan. Očigledno se opet brzo dočekaao na noge!

– Povremeno radim za Karadina. Ali doista samo povremeno. Sada ga već danima nisam imao prilike da vidim. Ah ti si ovde stranac! Ti uopšte i ne znaš ko je Karadin, zar ne?

Šejn natoči piće. Barmen je ostavio čašu ispred njih.

– Pa to je upola tačno – kazao je čovek iz Sedme brigade izbegavajući dalji razgovor o tome. – Nego, ko je Beti Lu Džindžer?

Bač se bestidno isceri i odmahnu rukom:

– Poznaješ je? Ugađa muškarcima, ide im niz dlaku za novac. S vremena na vreme.

– Rekao sam Beti Lu Džindžer!

– Pobogu, Šejn nisam gluv. Jedna obična prostitutka. Istina, ne radi u javnoj kući nego povremeno na poziv i uz dobru ponudu. To i ništa drugo!

Šejn je odmahivao glavom pun neverice:

– Ali čoveče ona se vozi u četvoropregu.

– Moja cura bi takođe mogla! – tvrdio je Bač otežalog jezika. – To, međutim, ne čini zbog zavisti ljudi. Zavidljivci onda ne bi dolazili k njoj kao mušterije. No na tako nešto jedna kurva ne mora da obraća pažnju.

U Šejnovoju glavi je nastala prava pometnja. To uopšte nije mogao da sluti. Znači ta kurva ga je obmanula govoreći – istinu!

– Stanuje li u gradu?

Bač kao da ga nije čuo. Lupio je Šejna snažno po leđima uzvikujući – Za stara dobra vremena. – Pri tom je na dušak popio još jednu čašu.

– Za stara dobra vremena. – ponovi Šejn muklo. Njegovo dobro raspoloženje splasnulo je kao mehur od sapunice. Beti Lu Džindžer jedna od onih koje se mogu kupiti! To mu baš nije prijalo.

Bač je govorio bez prestanka. Iz pijanih usta izlazila mu je bujica reči a Šejn je od toga mogao jedva da razabere polovinu. Istina, njegov pijani drugar je zaplitao jezikom ali je i Šejn bio u mislima prilično daleko. Jednostavno mu nije moglo ići u glavu da je ta divna žena kurva. To je doista poslednje što bi joj mogao pripisati. No, možda je stari Bač samo jedan običan spletkar i lažov.

Lepa, smeđa Bačova prijateljica im priđe. – Zar nećete okončati pijanku, vas dvojica? Zna li uopšte koliko je sati?

– Izvini – mrmljao je Bač i uzeo mladu ženu u naručje. – Ovo je Šejn, onaj sa kojim sam pre mnogo godina osvajao Meksiko. Ovo je Felicita, moja Felicita.

– Drago mi je – kazao je Šejn uz osmeh. Felicita mu je pružila ruku gledajući ga pravo i duboko u oči. On joj poljubi vrhove prstiju.

– Ja krećem odmah – kazala je ne skidajući pogled sa Šejna. Povedi sobom i svog prijatelja, naravno. Reći ću Mej da pripremi sobu za njega. – Ne čekajući Bačov odgovor, napustila je prostoriju.

– Ti joj se dopadaš, Šejn – govorio je Bač puneći čaše. – Za stara vremena, momče!

– Za stara vremena! Ispili su čaše na dušak. Čovek iz Sedme bri-

gade je bacao pogled prema vratima. Od Felicite nije bilo ni traga.
– Zar je puštaš da ide sama?

– Ti joj se dopadaš, ona te je pozvala – ponavljao je Bač sve više zaplićući jezikom.

– Pričaj mi o Karadinu.

– Dovoljno sam dugo pričao. Pričaj mi sada ti o svom životu. Nije pristojno da uvek samo jedan govori. Kako je tvoj poduhvat prošao u Meksiku. Jesu li pobunjenici uspeli?

Šejn je prišao a Bač ga slušao pažljivo i zainteresovano. Povremeno su podizali i čaše i nazdravljali.

– Pričaj mi o Karadinu – insistirao je Šejn. – Kakav to posao obavljaš za njega?

– Štitim ga – objašnjavao je Bač čiji pogled odavno više nije bio bistar. – Kad neko hoće da ga ščepa za gušu onda pozove mene. Vraški velikodušan čovek! Upoznaćeš ga Šejn!

Nije bilo svrhe u ovakvom stanju nastaviti priču o Karadinu i svemu što je u ovom gradu prethodilo pre susreta sa Bačom, koji se s mukom držao na nogama. To je uostalom i bio razlog zbog kojeg je čovek iz Sedme brigade pošao sa njim. Barmen mu je opisao put do kuće Felicite Gordon. Šejn je prebacio Bačovu ruku preko svog ramena i tako vukući teškog čoveka krenuo niz ulicu. Na drugom spratu robne kuće nalazio se stan vlasnice. Uostalom, bila je to jedina kuća u centru grada u kojoj je još uvek gorelo svetlo.

Vukao je svog pijanog pajtaša uz stepenice. Iz stana je dopirala svetlost. Felicita je stajala na vratima. Presvukla se i imala sada na sebi kućnu haljinu od kineske svile. Jako osvetljena prostorija iza nje jasno je isticala obrise njenog tela. Čak se videlo da ispod kućne haljine nema ništa drugo.

Šejn na trenutak podiže šešir s glave.

– Evo dovodim vam Bača!

Felicita se izmakla u stranu i osmehnula zavodljivo:

– Sasvim levo pa pozadi – objašnjavala je. Bač više nije mogao ni da mumla niti da drži oči otvorene. Prijatelj ga je doveo u sobu sa dvostrukim krevetom na koji ga je obeznanjenog od pića jednostavno spustio. Felicita je stigla odmah iza njih i skidala Baču čizme, zapravo desnu, a Šejn levu. Pogledali su se.

– Do sutra u podne ne možemo računati na njega – saopštila je kratko. Kada je zatvorila vrata pogled joj se zamaglio. Upravila ga je na Šejna govoreći: – On spava kao mrtav. To mi je dobro poznato.

– Mogu li sada da se oprostim i pođem?

– Zamolila sam ga da vas dovede ovamo. Soba vam je spremna.

Bač je povremeno radio kao Karadinov čuvar ako ga je dobro shvatio. Ako je Karadin razbojnik i kradljivac stoke kako je to Sedma brigada sumnjala, njih dvojica će se morati sukobiti. To je neizbežno. No, Bač je još uvek njegov stari kompanjeros iz Meksika. A žene njegovog prijatelja i kompanjerosa mogu biti sigurne, bez obzira koliko su vrele krvi i koliko mu se nameću. Šejnu je prijateljeva žena bila svetinja. Taj princip do sada, bez obzira na sva iskušenja, još nikada nije prekršio. Po cenu života ako treba!

Uhvatio je Felicitu za bradu i hteo da je poljubi u znak pozdrava govoreći – Žao mi je, gospo. – Međutim ona ga je već dokopala, stegla ruke oko vrata i pritisnula usne na njegove. Šejn se bez grubosti oslobodi njenog zagrljaja.

– Tako sam luda za tobom – uzdahnula je dok joj je glas bio gotovo promukao od strasti. Priljubila se uz njega snažno pa joj se kućna haljina otvorila i jake čvrste grudi se ukazaše u svoj svojoj lepoti. – Uzmi me! Sada! Ovde!

– Felicita! On mi je stari prijatelj, zbog toga odlazim. Samo zbog toga!

– Sutra ću ga izbaciti iz kuće, tvog starog amiga! Onda više neće morati da imaš obzira prema njemu! – siktala je sva ustreptala od želje.

Nije mu bilo lako da pođe ali ne i preterano teško. Vikala je za njim, ali je on već stigao na ulicu. Zapahnut noćnim vazduhom pokušavao je da odagna mučninu. Nesvesno je pokušavao da se oslobodi pritiska koji je osećao i otkopčao prvo dugme na košulji. Okovratnik kao da ga je stezao. Vrelina koju je osećao kao da nije htela da mine. Uostalom Felicita je bila lepa, privlačna žena.

Udisao je noćni vazduh punim plućima i koraćao glavnom ulicom utonulom u noć prema svom hotelu. Zastao je i povukao se sa svetla koje bacala jedna ulična laterna. Nalazio se nedaleko od hotela gde je nekoliko ljudi stajalo u senci. Znači, očekivali su ga. Nije trebalo ni da se pita ko mu je poslao ove ljude na vrat. Znao je.

II

Sa revolverom u ruci Šejn je obišao kuće ispred hotela i preko susednog imanja približavao se hotelu sa začelja. Tražio je pogledom mogućnost da se dokopa svoje sobe a da ga Karadinovi ljudi ne otkriju. Stajao je tako neko vreme između štale i šupa u potpunom mraku. Pomno je posmatrao sporedni izlaz iz hotela i otkrio i tamo kraj samih vrata dvojicu, a malo dalje još trojicu koji su motrili na put do glavne ulice.

Koliko mu je to ljudi Karadin natovarilo na vrat? Iza hotela su bila četvorica. Znači sigurno ih nema manje ni ispred hotela.

Oprezno je krenuo nazad, povlaćio se. Nije mu padalo na pamet da se sukobi sa desetoricom u sred grada. Naime, sinula mu je jedna mnogo bolja ideja. Preko susednog imanja uspeo je da se probije neopažen i da stigne do glavne ulice. Tačno nasuprot njemu nalazila čist prostor bez kuća sa mnogo drveća. Tamo su se nalazili vezani konji njegovih progonitelja. Trebalo je stići donde nezapažen. Zgrčen šunjaao se ulicom da ga ne bi primetili ljudi postavljeni ispred hotela. Tek sada je otkrio da ih tamo ima dvanaest.

Na slobodan prostor vodila je takođe i jedna uska uličica paralelna sa glavnom. Imao je neodoljivu želju da odvede sve konje, to je bio veliki izazov za njega. Međutim, tada bi ga možda primetili a on je želeo da ostanu pred hotelom što je duže moguće. Zbog toga je posle kratkog kolebanja odvezao samo jednog konja i poveo ga uzanom ulicom. Vodio je životinju neko vreme, a onda skrenuo u

drugu ulicu koja je takođe bila paralelna sa glavnom i tek tada se vinuo u sedlo. Grabio je prema Karadinovom ranču, gde je stigao u praskozorje.

Projahao je kroz veliku kapiju. Nije silazio s konja sve do glavne zgrade. Tu je zaustavio konja, kliznuo iz sedla i osmotrio oko sebe. Na ranču su svi još spavali. Nigde se nije mogao primetiti neki stražar. Zbog čega bi Karadin i postavljao stražu? Izgleda da je Šejna smatrao jednim neprijateljem, a njemu je poslao na vrat veliki broj ljudi. Kada je prilazio vratima bio je više sklon nego pret-hodnog dana da veruje da je Karadin vođa bande kradljivaca ili je u najmanju ruku na neki način povezan s krađama stoke.

Možda kao jatak ili kao neko ko svoje ljude podstiče na krađu. Zbog čega bi mu inače stalo da ga se otrese. Prvo mu je poslao izabranu četvoricu na vrat, a sad više od 12 svojih momaka?

Beti Lu Džindžer ga smatra lovcem na ljudske glave. Verovatno to isto misli i Karadin. Beti Lu je bila u pravu, Karadin ga se boji. Zbog čega bi inače pravio toliku gužvu? Više od dvanaest ljudi je bilo nahuškano da ga ubije.

Šejn nije mogao da se ne osmehne pri pomisli na to da su nahuškani revolveraši sada u gradu, a on se nalazi na ranču! Možda samo na nekoliko koraka od Karadina. Teško je bilo poverovati da ga sam rančer sa ljudima čeka ispred hotela.

Vrata su bila zaključana ali je Šejn uz pomoć svog malog noža uspeo da obradi bravu i uđe u kuću. Uspeo je to da obavi bešumno. Oprezno je zatvorio vrata za sobom. Napolju je već počinjao dan dok je ovde vladao polumrak. Karadina su ipak čuvali. Imao je stražu. Desno od ulaza nalazilo se nekoliko naslonjača. U jednoj od njih sedeo je čovek i spavao s nogama na stolu.

Šejn mu priđe. Video je da je naoružan revolverom kalibra 45. Oprezno mu je izvukao oružje iz futrole.

Čvrsto mu je s'egao nos. Zavladala je tišina. Ravnomerno glasno disanje stražara zamuče. Istina, samo na dve tri sekunde. Onda je poskočio i podigao ruke i noge u vazduh kao da se nalazi u vodi i strahuje da će se udaviti.

Čovek iz Sedme brigade mu steže usta i pritisnu cev revolvera na bradu. – Spavati na straži?! – prekoreo ga je Šejn oštro. – Zamišli da te Karadin zatekne tako.

Šejn skloni ruku.

– Jesi li to ti, Frenki? – jeknuo je stražar.

– Ne, ja sam Šejn.

Čovek se trže kao pogođen bičem. Na ovom imanju se izgleda Šejново ime pominjalo često. Tako je bar izgledalo, pa je Šejna zanimalo da sazna zbog čega je tako popularan ovde.

– Hoću kod Karadina. Gde ga mogu naći?

Stražar je piljio u njega i ćutao.

Šejn se naže napred ščepa ga napred za grudi i postavi na noge.

– Ako ne želiš da ti zarijem komad usijanog olova među rebra odvedi me k njemu! – siktao je čoveku u lice.

Stražar nije bio naročito visok, ali je bio plećat i trbušast. Prava lopta, nema šta!

Klimnuo je glavom i pokazao prema stepenicama.

– Ja te upozoravam – govorio je Šejn idući s njim kroz prostrano predvorje prema stepenicama pokrivenih debelim zastiračem koji je prigušivao bat koraka. Stigli su u širok hodnik sa vratima na obe strane. Ispred jednih je debeli stražar zastao i pogledao Šejna.

– Ovde? – pitao je Šejn.

– Da, ovde. Ali on još uvek spava.

– Probudiću ga! Ti sačekaj s nosom okrenutim prema zidu. Teško tebi ako samo mrdneš!

Radostan što je uspeo da izbegne najgore, čuvar se spremno okrenuo prema zidu. Za njega je stvar okončana. To je bilo tačno. Međutim, odigralo se nešto drugačije nego što je pretpostavljao. Šejn ga raspali drškom revolvera po glavi, munjevito ga prihvati da ne padne s treskom nego ga pusti da lagano, bez svesti klizne na pod.

Čoveku iz Sedme brigade je uspeo da potpuno nečujno stupi u sobu i da zatvori vrata za sobom. Našao se u ogromnoj prostoriji. Postelja je bila postavljena na podest visok tri stope. Svi prozori su bili otvoreni. Popeo se na podest i prišao postelji. Na nju bi se moglo smestiti četiri odrasle osobe. Još bolje, četiri momka kojima je nešto drugo na pameti, a ne samo udobnost moglo se tu zabavljati sa svojim curama.

Na ovoj džinovskoj postelji međutim ležao je jedan jedini sitan, star čovek u dugoj beloj noćnoj košulji. Spavao je otvorenih usta i hrkao kao medved.

Šejn sede na ivicu kreveta. Čovek se nije probudio ali je osetio promenu i njegove staračke crte se izmeniše.

Šejn ga otvorenom šakom lupi po grudima:

– Gospodine Karadin!

Hrkanje prestade i starac otvori oči. Odmah zatim kriknuo je promuklo i odjednom se našao uspravljen u sedećem položaju na postelji. Izgledao je kao avet. Međutim posmatrao je posetioca kao da je upravo on avet, duh!

– Vi ste Karadin, zar ne?

Starac je nešto proslovio, ali se to nije moglo razabrati. Iz njegovih bezubih usta izlazili su neki mrmljajući i zviždeći zvuci.

– Ko ste vi kog đavola?

– Šejn!

Činilo se da će starca pogoditi kap. Bio joj je sasvim blizu. Oči su mu postajale sve krupnije i krupnije, preteći da iskoče iz duplji. Istovremeno postajale su sve tamnije.

– Budući da niste našli za potrebno da dođete u grad, pomislio sam da ja treba da dođem k vama. Konačno, mlađi sam!

Starac je ćutao ne znajući šta da kaže.

– Vi ste Karadin ili se ja varam?

– Jesam, ja sam.

– Kada sam stigao u grad dočekala su me četvorica koje ste mi vi natovarili na vrat. Po vašem nalogu! Danas ih je bilo već mnogo više – govorio je Šejn. – Pretpostavljam da još uvek stoje pred hotelom i da su im se noge već od dugog stajanja zabile u trbuh. Zbog čega sve to?

Starac je uporno ćutao obuzet smrtnim strahom. Čelo mu se orosilo krupnim graškama znoja.

– Zna li šta ja podozrevam? – pitao je Šejn.

– Ne, ne znam! – uzvratilo je Karadin odmahujući odlučno glavom.

– Zapravo uveren sam da ste vi vođa bande koja krađe stoku i koja s vremena na vreme čini ceo severni Teksas nesigurnim.

– Ja nisam taj! – promrsi Karadin.

– Onda ste ili jatak ili pomoćnik te bande!

Karadin je ponovo žustro odmahnuo glavom dok mu se u očima odražava smrtni strah.

– Zašto mi kog đavola šaljete na vrat svoje ubice da me smaknu pitam vas? – U glasu čoveka iz Sedme brigade osećala se ljutina i nestrpljenje.

– Vi imate nalog da me ubijete, Šejn! – kazao je starac spremno. Skoro se zagrcnuo govoreći to. – No nemojte sada povući obarač, saslušajte moju ponudu!

– Ja imam nalog da vas ubijem? Od koga potiče taj nalog čoveče?

– To bi ste vi morali znati, Šejn.

– Nemam takav nalog! – tvrdio je Šejn odmahujući glavom. – Ovde sam da bih raskrinkao bandu kradljivaca stoke, da je izbacim iz prljave igre. Ali ne tako da bilo koga ubijem, nego da ih dokopam i izvedem pred najbliži sud! Ja nisam ni sudija, a još manje dželat!

– Plaćiću vam pedeset hiljada dolara. Više nego oni koji su vas najmili da me ubijete!

– Znači li to da ste vi vođa bande?

– Ne nikako. Nisam taj! I sam se borim protiv te bande. Kako onda mogu biti njen vođa? – pitao je Karadin. – To je samo povod, isprika da me ubijete da bi ste mogli tvrditi da ste ustrelili vođu razbojničke bande. Pucajte već jednom, šta još čekate? No ja još neću biti pod zemljom, a doći će do sledeće velike krađe stoke. Onda ćete shvatiti sve svoje zablude.

– Sada ostanite malo mirni, Karadin! – kazao je Šejn očigledno izazvan. Ne trošite reči i nemojte biti dramatični. Ja nisam ovde da bih vas ubio, ni vas ni bilo koga drugog. Vi tu nešto izvrćete. Jao vama ako to činite namerno. Ja nisam plaćen da ubijam ljude. Prestanite sa tim uvredljivim tvrdnjama. Ja sam samo za petama razbojnika, kradljivaca stoke, ponavljam. Ako pripadate njima onda doista imate mnogo razloga da strahujete od mene. U tom slučaju ću vas uzeti pod svoje i smestiti tamo gde pripadate, a onda vas tih pedeset hiljada dolara ne mogu spasti! Kao uostalom ni stotinu najmljenih revolveraša. Onda ste jednostavno – gotovi! Vi poznajete Bača Šanona, zar ne? Ja ga poznajem, a poznaje i on mene. Govorite s njim. Ako ste vođa razbojničke bande protiv mene nemate nikakvih šansi. Bač će vam to potvrditi. – Šejn je ustao s postelje i dodao: – Pozovite svoje ljude nazad i držite ih na okupu obuzdane. Ako me samo neko od njih pogleda popreko imaćete mene na vratu. A onda će doći do prave gužve. Onda ću vas naterati da gutate usijano olovo! Nemojte uobražavati da ćete mi umaći!

Starac ga je gledao netremice.

– Vi poznajete Bača Šanona?

– Da! Bili smo u svoje vreme zajedno u Meksiku. Ako ste vi vođa bande sigurno će vam on savetovati da napustite taj brod!

– A ako to nije slučaj, šta onda?

– Onda bi vas on sigurno posavetovao da se povežete sa mnom.

– Ne mogu da zamislim da ću to ikada učiniti – kazao je starac.

– To bi bila prednost – tvrdio je čovek iz Sedme brigade odmeravajući težinu svog „kolta“ na dlanu. – Nanjušili ste da vam od mene ne preti nikakva opasnost. No, nemojte se zanositi!

– Sačekajte! – jeknu starac.

Čovek iz Sedme brigade zastade na vratima.

– Hteo bih da radite za mene, Šejn! – kazao je Karadin. – Odredite sumu i uslove. Ja sam spreman da vam platim koliko tražite. Svaki iznos!

– Poklanjam to vama! – glasio je odgovor. Šejn podiže ruku i otvori vrata.

– Rekao sam bilo koji iznos – ponovio je starac.

– A ja kažem, poklanjam to vama! – uzvratio je Šejn i zatvorio vrata. Samo mu je to još nedostajalo da se povezuje s ovim starim kopilanom koji mu je tako zdušno radio o glavi.

*

Šejn je gotovo nečujno zatvorio vrata. Onesvešćeni debeljko je još uvek ležao na istom mestu licem prema podu.

Vrata se otvoriše i Karadin stupi na prag. Prvo je pogledao onesvešćenog čuvara a onda podigao pogled do Šejnovog lica. Bio je viši što je čovek iz Sedme brigade pretpostavljao. Možda je tome razlog bila dugačka noćna košulja. Delovao je kao izmršaveli duh na postolju.

– Vođa mojih ljudi se zove Džems Seler – objasnio je Karadin hrapavim glasom. – Treba da dođe na ranč sa svim ljudima i da ne preduzima ništa protiv nas. Recite mu to!

Šejn se kiselo osmehnuo okrete i nastavi dalje. Po njegovom mišljenju Karadina nije uspeo da urazumi niti ubedi, samo ga je učinio opreznijim. Više nego ranije bio je ubeđen da je Karadin vođa razbojničke bande ali dok on, Šejn bude u Klinton Sitiju neće biti krađe stoke. No time nije ni izdaleka trajno onemogućeno razbojništvo. Karadin, u svakom slučaju, mora da bude krajnje oprezan. A stari Kopilan može, uostalom, da smisli nešto drugo da ga sredi ali da mu ne šalje svoje ljude na vrat.

Šejn je jahao sa ranča u pravcu grada pretpostavljajući da će uz put sresti Karadinove ljude. Bio je u zabludi. Oni su još uvek stajali raspoređeni oko hotela. Kada je stigao u grad sunce je već uveliko sijalo a na glavnoj ulici je vladala uobičajena živost. Karadinovi ljudi se nisu uklapali u ovaj jutarnji prizor iako su se veoma trudili da budu što je moguće više neupadljivi.

Nije mogao da zaključii da li čekaju da on uđe u hotel ili izađe iz njega.

Iako su ti ljudi svu bogovetnu noć čekali njega sada kada je stigao nisu ga uopšte primetili. Tek kada je stigao do kraja ulice i sjahao s konja prvo su prepoznali životinju a onda njega.

– Ko je Džems Seler? – upitao je uz osmeh jer ga je cela ova situacija očigledno zabavljala. Tu su se trenutno nalazila četvorica. Posmatrao ih je redom, jednog po jednog.

– Što te to interesuje? – upitao je čovek uzanih ramena pretećim glasom.

– Treba sa svim ljudima da se vrati na ranč. Tako je Karadin naredio – objašnjavao je Šejn. – Upravo se vraćam od njega. Prošao je pored rančerovih ljudi i zastao na ulazu u hotel. – Veliko hvala na konju!

Ljudi su se gledali međusobno i zbunjeno zatim osvrtni na sve strane. Šejn nije više obraćao pažnju na njih nego ušao u hotel i najzad se dokopao svoje hotelske sobe. Kada je pogledao kroz prozor, Karadinovih ljudi nije više bilo tamo.

Posle doručka je Šejn osedlao svog konja i napustio grad, kako bi mogao prikriven nedaleko od imanja da motri na Karadinov ranč. Istražitelji Sedme brigade su ustanovili da Karadin u odnosu na broj stoke ima preveliki broj ljudi u svojoj službi. Budući da je držanje toliko ljudi veoma skupo, to je predstavljalo težište sumnje i veoma ga je teretilo. No Šejn je čekao uzalud da grupa jahača napusti imanje kako bi mogao da ih sledi i eventualno vidi kako krađu stoku.

Onaj prokleti mršavi starac mu nije baš olakšavao posao. Proveo je tri dana i tri noći vrebajući da se nešto dogodi. Niko se nije ni pomerio.

Kada je četvrtog dana krenuo nazad u Klinton Siti, u susret mu je još pre izbijanja na drum kojim ide poštanska kočija došao jedan jahač. Zaustavio je konja kada je primetio da se radi o ženi. Osetio je kako mu srce užurbano tuče kada je primetio da je to Beti Džindžer.

Podupro se pesnicama o vrh sedla. Izgledalo je da je puka slučajnost što su se sreli baš na kraju pašnjaka koji pripadaju Karadinovom ranču. No to nije mogao biti slučaj. Ovaj susret mu je probudio sumnju da ga ona motri ili da je naložila da motre na njega i da je obavestena o njegovom kretanju. Ko je zapravo ta žena? To je hteo da sazna po svaku cenu. Da otkrije njenu tajnu.

– Halo! – kazao je kada je doterala konja uz njegovog. Mislio sam da se vozite samo u četvoropregu!

– Nemojte me razočarati Šejn smatrajući me lutkićom. Kako ste, kako se osećate? Napredujete li?

Smešila se, a njene svetlozelene oči svetlele su kao zvezde. Takve oči su ga uvek očaravale. Bile su njegova slabost.

– Šta podrazumevate pod napredovanjem? Da sam dokopao lopova za jaku?

– Pa, otprilike tako!

Šejn se nasmeja. Ona ga je upozorila:

– Nalazite se na opasnom tlu, Šejn! Karadinova zemlja se prostire sve do drumu poštanske kočije.

– Ja sam se s njim već napričao.

Pogled Beti Lu Džindžer postade ozbiljan i ispitivački.

– On tvrdi da nije vođa bande kradljivaca stoke! Na to se lepota nasmeja.

– Zar ste očekivali da on to prizna?

– Naravno da nisam.

– Pa onda šta? – pitala ga je i odmeravala pri tom. – Ponavljam svoju ponudu.

– Šta imate protiv njega?

Na to pitanje očigledno nije htela da odgovori. Prosto je ćutala.
– Radoznao sam – kazao je Šejn. – Osim toga pre nego što razmislim o vašoj ponudi morao bih da saznam vaše motive.

– Povećavam ponudu na petnaest hiljada! To bi bio vaš motiv, a moj motiv ne bi trebalo da vas interesuje.

– Ja nisam čovek kakvim me vi smatrate, gospođo.

– Recite mi Lu, možete me oslovljavati tako!

– Slažem se! Veoma rado, Lu!

– Uostalom ja imam oči za ljude. Umem da procenim ljude i veoma retko se varam.

– Izuzeci potvrđuju pravila.

– Dakle, kako stoji stvar s našim poslom? Platiću vam dvadeset hiljada. To je čitavo bogatstvo!

– Vi ste izgleda nasledili bogatu tetku?

Smejala se na ovu opasku: – Zarađujem odlično, ne brinite!

– Kao poslovna žena?

– Trgujem svilom. Uvozim je iz Kine, preko jednog odličnog poznanika iz Nju Orleansa. Osim toga, suvlasnik sam njegovog brodogradilišta. Želite li i dodatna obaveštenja?

Šejn je bio spremniji da prihvati njenu priču od one koju mu je ispričao Bač Šanon, da se bavi prodavanjem svog tela. Bio je zadovoljan što mu je ovo ispričala i nadao se da je njena priča istinita. Moglo bi se reći da je to čak želeo. Ipak, zbog čega želi Karadinovu smrt?

– Karadin zna da mu neko radi o glavi. Ako bi saznao da ste to vi...

– Hoćete li mu to odati, Šejne?

– Smatram vas neopreznom, Lu. Ne mogu da pretpostavim da ste samo sa mnom govorili o tome da želite njegovu smrt.

– Uopšte nisam neoprezna. Ja sam takvu ponudu samo vama, jedino vama dala.

– Žao mi je! Moraćete da potražite drugog čoveka – kazao je na kraju i poterao svog dorata. Beti Lu Džindžer okrete konja i stiže ga.

– Ja jašem u Klinton Siti! – objasnio je.

– Znam to – kazala je uz zavodljiv osmeh dok su joj oči opet zasvetlele kao zvezde. Moja kuća se nalazi na četvrt milje od grada. Kad stignemo tamo biće podne. Dođite molim vas kod mene na ručak!

– Vrlo rado. Hvala na pozivu, Lu – prihvatio je spremno.

Šta li je htela od njega? U redu, trebalo je da ubije Karadina. Možda se nada da ga može obrlatiti? Na poznati ženski način. Neka pokuša, on nema ništa protiv. Možda pri tome i on uspe da sazna zbog čega želi Karadinovu smrt.

Imala je divnu kuću i ne samo jednog slugu. Bač Šanon je bio intrigant, izmišljao je. Lu nipošto ne može biti laka žena.

Poverovao bi pre da je u stvari poslovna žena i to veoma, uspešna.

Crni sluga je servirao ručak. Bilo je srnetine i crnog vina iz Meksika. Takvo vino je Šejn najviše voleo kao i pasulj sa slaninom. I toga je bilo, sve po njegovom ukusu. Da li ga je špijunirala i prikupljala podatke o njemu, njegovim naklonostima, ukusu? Uostalom ni susret na Karadinovom imanju nije mogao biti slučajan. Morala je znati da će tačno u to vreme projahati tim putem. Dakle morala je znati da on motri na Karadinov ranč. No, nije ona motrila i sledila nego njeni ljudi. Sigurno je imala na platnom spisku osobe koje će to obavljati za nju. Naravno to nisu bili crnci, poslužitelji iz njene kuće. Mučilo ga je još jedno pitanje: zbog čega je upravo njemu došla sa ponudom da za velike pare ubije Karadina? Ponovila je ponudu iako je on odbio. Zbog čega, kog đavola?

Šejn je bio uveren da će odgovore na ova pitanja dobiti i ako ne bude postavljao pitanja. Osećao je da će tako biti.

Bio je topao letnji dan pa su se posle obeda izašli na verandu. Tamo je vazduh strujao prijatno i osvežavajuće. Lu mu priđe i nežno spusti ruku na rame.

– Ko si, ti Šejn? – pitala je. Pogledali su se pravo u oči.

– Ja sam Šejn, lovac na ljudske glave. Nije baš naročito cenjen posao, ali njime može da se zaradi za život.

Gledala ga je kao kroz izmaglicu. On je davno odlučio da prihvati njenu ponudu i uživa u tome koliko god može. Zbog toga ga je pratio i najmanji znak koji bi pokrenuo igru.

Beti Lu mu je olakšala posao. Izenada ga je zagrlila, podigla se na prste i poljubila ga.

Šejn je prihvati u naručje steže snažno i počeo da uzvraća.

Usne su joj bile vlažne i tople, a lice gorelo. Na vratu belom kao alabaster osećalo se snažno kucanje pulsa, što je odavalo njeno uzbuđenje.

Trebalo je samo olabaviti dve kopče pa da njena haljina klizne preko ramena na pod. Ispod haljine je imala samo bele gaćice i ništa više. Pritisnuo je uz sebe a onda njene bujne i čvrste grudi obasu poljupcima. Ječala je od uzbuđenja i uživanja, sklópila oči i kliznula na kolena. Uzeo je u naručje i poneo u sobu. Tamo se nalazila široka sofa. Doneo je do nje i onda se zajedno sa njom spustio u jastuke. Skinuo joj je jedini komad odeće koji je još imala na sebi a i sam se oslobodio svoje odeće. Dok je milovao njene duge bele butine izvila se kao pogođena bičem.

Šejn se kretao ujednačenim ritmom sve dok nije došlo do oslobađajuće eksplozije koja je njeno telo potresala u talasima. No, to nije bilo konačno opuštanje. Nekoliko minuta kasnije varnica strasti je ponovo sevnula. Njena bela, nežna koža kao da je gorela.

Igra se nastavila. Okrenula je vešto svog partnera na leđa i našla se na njemu. Letela je gore-dole gubeći dah i naslonila svoje oznojeno lice na njegov obraz. Pokrila mu je telo vrelinim poljupcima. Njene usne su klizile na dole, a Šejn sklopi oči od zadovoljstva.

– Ubi ga! – šaputala mu je u uho. – Satri ga!

– Srediću ga! – kazao je Šejn uzbuđeno.

III

Buđenje je za Šejna bilo lepo kao najlepší san. Lu je ležala u njegovom naručju, gledala ga i smešila se zaljubljeno, a njene kao izvor zelene oči blistale su od radosti. Ljubila ga i milovala sve dok oboma nije ponestalo daha.

Odjednom se umirila i upitala:

– Kako ćeš to izvesti? Hoćeš li opet odjahati direktno kod njega?

Govorila je o Karadinu. Potrajalo je nekoliko trenutaka dok je shvatio na šta Lu cilja. U njenom naručju je zaboravio sve.

– Potrebni su mi prvo dokazi da je on zaista vođa bande kradljivaca stoke – uzvratilo je Šejn izvlačeći se.

– Čemu? – Njeno lepo lice se smrači.

Šejn nije popuštao: – To je sasvim razumljivo i jednostavno. Moj pohlepi nema granica. Hoću i premiju koju bih dobio kao lovac na ljudske glave. Radi se ipak o dve hiljade dolara.

– Ja ću još dodati toj sumi – uveravala ga je Lu i pritisla usne na njegove.

Mamila ga je i uzbuđivala.

– Ponudila si mi dvadeset hiljada – kazao je kada je podigla glavu i nežno mu sklonila kosu s lica.

– Sada je to dvadeset i dve hiljade – šapnula je i zagledala se pravo u njegove zenice – Divni moj dragi! – Ponovo ga je poljubila.

– Saglasan sam. Dakle, dvadeset i dve hiljade. No zbog toga neću ispustiti premiju. Tada bi to za mene bilo dvadeset i četiri hiljade.

– Dajem ti trideset hiljada! – upala mu je u reč.

– To ne ide! Među nama lovcima na ljudske glave postoji izveštan kodeks časti. Mi smo, prvo i prvo, uvek na poslu i drugo ne poklanjamo premije nego za njih obavimo potreban posao. Ako hoću da sačuvam svoj ugled, moram raskrinkati Karadina. Ako bih ga tek tako jednostavno ustrelio propao bih. Posle toga mi ni pas komad hleba... – Odmahnuo je rukom. Moraš to razumeti. Na to moram da obraćam pažnju, da uzmem u obzir.

– Nadala sam se da ćeš ostati kod mene!

Šejn se nasmeja. – Kao Bač Šanon kod svoje lepotice u robnoj kući.

– Poznaješ Bača Šanona?

– Da! Ima li nečeg lošeg u tome?

– Ne, nipošto!

– Upoznao sam ga pre mnogo godina u Meksiku. Istina, od tada ga uopšte nisam viđao sve dok nisam stigao u Klinton Siti. Ušao sam u salun i za ruletom našao Bača i njegovu lepoticu.

– Pričaj mi!

– Nema tu šta mnogo da se priča. U stvari, ispričao joj je celu priču, sve što se u svoje vreme dešavalo u Meksiku. Slušala ga je zainteresovano. To je očigledno zabavljalo.

– Ko je ustanicima slao oružje? – pitala je na kraju.

Ne, Šejn se nije izbrbljao, nije odao da je pošiljka bila vladina, da je radio po njenom nalogu. – Taj posao sam obavio za novac. Pretpostavljam da su Meksikanci koji žive u Americi dali novac za oružje. Ja sam samo brinu o ljudima koji su mi bili potrebni da tovar prebacim preko granice.

– Znači kod njih se nisi toliko raspitivao kao što to činiš kod mene. Sada hoćeš bezuslovno da saznaš zbog čega hoću da likvidiram Karadina. Ko tako visoko plaća Šejn, ne mora da obrazlaže, ali ko toliku nagradu dobija ne treba da postavlja pitanja. To je među ljudima vašeg kova takođe deo moralnog kodeksa.

Ustala je i potrčala bosa prema vratima.

– Odmah ćemo doručkovati. Kazaću da nam postave.

Šejn je pogledao prema prozoru. Sunce je već bilo prilično visoko na nebu. Prokletstvo! On ima zadatak, posao koji valja obaviti!

Doručkovali su na verandi. Lu nije htela da ga pusti ali je on podsetio na zadatak koji mu je dala i koji je hteo da obavi za nju, istina ne onako kako je ona to zamišljala. Morao joj je obećati da će uveče ponovo doći.

Odjahao je u grad da bi razgovarao sa Felicitom Gordon i Bačom Šanonom. Ako je moguće sa svakim ponaosob i upravo tim redom. To dvoje bi morali znati da li je Karadin kradljivac stoke ili nije.

Bač Šanon je odana duša pa verovatno neće reći ništa. Felicita će sigurno reći, naravno pod pretpostavkom da zna.

Šejn je jahao glavnom ulicom prema hotelu. Naumio je da pripazi na ljude koji ga eventualno motre i slede svaki njegov korak. Takvih je očigledno bilo. Ako dokopa nekog od tih momaka dobro će ga pritisnuti i iscediti istinu iz njega ko ga plaća za to. A onda, neka je proklet, Lu će morati da objasni zašto mu je obezbedila „senku“. Odjahao je iza hotela, sjahao i odveo konja u štalu. U boksevima hotelske štale bilo je četiri konja. Niko ga nije video. No dok je skidao sedlo s dorata najednom se svuda oko njega pokrenulo. Bar šestoro ljudi sa uperenim puškama ili revolverima spremnih da pucaju bilo je okrenuto prema njemu. Kod sanduka sa hranom za konje pojavio se Bač Šanon. I on je držao revolver uperen u Šejn.

Čovek iz Sedme brigade se okrete prema njemu i pruži mu levu ruku.

– Ne činite gluposti, ljudi – kazao je žustro. – Bio sam kod Karadina i kazao mu da ću mu sopstvenim rukama zavrnuti šiju ako se ne pobrine da me njegovi ljudi ostave na miru. A vi ste njegovi ljudi! Prema tome vi ga dovodite u opasnost, Bač! To nije šala. Kada završim ovde sa vama odjahaću na ranč i zavrnuti mu šiju, dajem vam časnu reč!

– Kada završiš s tim tvojim izmišljotinama onda ćeš saslušati mene – kazao je Šanon suvo.

- Treba da saslušаш, Šejn!
- U redu ali nemoj praviti gluposti. Stari će to veoma zažaliti!
- Stari hoće da govori s tobom!
- Šta, kažeš? Pa ja sam već bio kod njega.
- Bez obzira! On hoće...
- Bač, skidaj mi se s vrata!

Bač Šanon zastade kao ukopan. Bio je upravo zakoračio prema Šejnu. – On hoće da govori s tobom kao čovek s čovekom.

– Mi smo stari prijatelji. Vlasnica robne kuće je udovica i ako je ona nešto...

– O tome čoveče uopšte nije reč – prekide ga Šanon pretećim glasom. – Mi jesmo stari prijatelji i to ćemo i ostati.

– Stoj! – kazao je Šejn. – Kaži ljudima da izađu iz štale. Onda ćemo ti i ja razgovarati. Ja sam u načelu spreman da još jednom govorim sa Karadinom. Ali ne pod prinudom, to nikako! Ne pod pretnjom sile. Dakle, isteraj svoje ljude iz štale jer me svi oni s uperenim oružjem čine nervoznim.

– Što se mene tiče, u redu! Povucite se prijatelji! – naredio je Bač Šanon ljudima. – Hajde odlazite! Izlazite svi i sačekajte me ispred štale. Srediću tu stvar nasamo sa svojim starim amigom!

Ljudi su oklevali, ali su najzad krenuli iz štale osvrćući se prema Baču. Sunčeva svetlost je prodrila u štalu. Međutim kada je poslednji čovek zatvorio vrata štale nastao je ponovo polumrak.

– Pusti oružje, čoveče, znač da me to nervira – zahtevao je Šejn. – Znaš me još iz Meksika. Mogu reagovati naglo, onako kako ne bih hteo. To je razumljivo, zar ne Bač?

Bač Šanon vrati revolver u futrolu.

– Sada možeš da priđeš bliže – kazao je Šejn miroljubivo.

Šanon povuče pantalone i priđe bliže. Stajao je u raskoraku ispred prijatelja nesvestan tog pokreta. Time je, naravno, odavao da mu je revolver povremeno ili stalno – alat koji se koristi u poslu.

– Stara vremena ona naša, Šejn možda će još jednom početi. Stari...

– Je li on kradljivac stoke? – prekide ga Šejn.

Šanon ga je gledao s nevericom. – Kradljivac stoke? Jesi li ti lud? Mora da jesi! Kako si uopšte došao na tu pomisao? Kako ste svi došli na takvu pomisao? On se bori protiv krađe stoke i protiv takvog raspoloženja i mišljenja o njemu. No ceo svet smatra da je vođa bande kradljivaca. Ne znam kako su ljudi došli do takve ideje? Možeš li mi ti to objasniti? Vidi se na tebi da možeš? Pokradeni rančeri su do te mere uvereni u njegovu krivicu da mu šalju na vrat plaćene ubice. Nisi ti ovde prvi koji je vrbovan da ubije Karadina!

– Ja nisam ubica, to valjda znaš! – prekide ga Šejn.

– Da, da znam to! – objašnjavao je Šanon. – Samo ti izlažem situaciju. Samo, da bi bolje mogao shvatiti Karadina. Od tebe ne traži ništa više nego da mu kažeš ime onoga ko te je poslao ovamo.

– Šta?

– Da, saopšti mu ime. Tada će te uključiti u svoju momčad. Spreman je na to. Tada bismo opet bili zajedno ti i ja!

– Objasnio sam mu već da sam ovde kao lovac na ljudske glave da tragam za kradljivcima, pre svega za vođom da bih se dokopao nagrade. To je razlog mog dolaska u grad!

– Objasni mu to onda još jednom, Šejn. – Bač pruži levu ruku i dodade: – Daj mi svoje oružje i pođi s nama. Dajem ti svoju reč.

Na takvu reč se Šejn nije hteo privoleti. Nije mu se dopalo što je Bač Šanon otišao predaleko. Reagovao je munjevito i za Bača Šanona sasvim neočekivano. Oba udarca pogodila su ga u bradu takvom žestinom da se prućio na pod štale.

Bilo je to nešto što čovek iz Sedme brigade nije mogao podneti, ono što je najviše mrzeo. Po cenu života nije mogao podneti da ga neko prinuđuje silom da čini ono što mu nije odgovaralo, što se na neki način kosilo sa njegovim životnim načelima. Prišao je Baču Šanonu, izvukao mu revolver iz futrole a onda ga pljesnuo nekoliko puta po obrazima. Potrajalo je neko vreme dok je Šanon otvorio ponovo oči. Preleteo je pogledom preko Šejna potpuno smušeno ali mu se sećanje polako vraćalo. Hteo je da skoči na noge ali mu je Šejn stavio revolver pod nos.

– Nemoj tako postupati sa mnom, Bač! Ti me bar poznaješ – upozorio ga je. – Neću da govorim sa Karadinom. Ako mi to ipak padne na pamet, ako mi bude namera, doći ću sam kod njega.

– Hoće da govori s tobom! Mora da govori! – kazao je Šanon hrapavim glasom.

– Onda neka izvoli i neka dođe kod mene. Ali sam, proklet neka bude! Objasni mu to! Već počinje da mi biva tesno u koži, mogu eksplodirati!

Šejn se uspravi i pomaže Baču da se osovi na noge, stavi mu revolver u futrolu i namesti bolje šešir koji se od udarca iskrivio na glavi.

– Sada odvedi svoje ljude odavde!

– Od kada se to s tobom ne može više razgovarati?

– To nije tačno, čoveče. Sa mnom se može razgovarati ali ne na način kako to očekuje Karadin, kako on uslovljava. A ti si čini mi se postao prilično nerazumljiv. Kako da ne shvataš ili nećeš da shvatiš neke stvari. Nemoj mi više nikada stavljati svoj revolver pod nos, amigo! Mogao bi te pogoditi grom!

Bač Šanon je trljao nadlanicom bradu i mračno odmeravao Šejna. Posle kraćeg oklevanja se okrenuo i izašao iz štale. Čovek iz Sedme brigade je nastavio započeti posao. Kada je rasedlao i namirio konja izašao je iz štale i pogledao oko sebe. Od Bača Šanona i njegovih momaka nije bilo ni traga.

Da li je još bilo potrebno da poseti Felicitu Gordon? Prilazio je sporednom ulazu i primetio da se neko šunja s čeone strane. Krajičkom oka registrovao je nečiju senku. Dugim koracima je ušao u zgradu hotela prešao predvorje i napustio hotel kroz glavni ulaz. Kada je stigao do kolskog ulaza video je čoveka koji je najverovatnije bio postavljen da motre na njega. Obišao je bližu okolinu hotela ali nije primetio nikog ko bi mu mogao biti sumnjiv.

Kada je Šejn najzad ušao u svoju hotelsku sobu Felicita Gordon je sedela kraj prozora. Nasmejala se, obradovana što ga najzad vidi, ali se videlo da je pomalo postiđena.

– Felicita! – uzviknu Šejn zatvarajući vrata za sobom.

Ustala je i gledala ga zaljubljenom. – Ja sam već ceo sat ovde i...

– Malo je nedostajalo da ja ovde dođem u društvu svog starog druga Bača Šanona!

– Ja nisam udata za Bača – uzvratila je ozbiljno.

Čovek iz Sedme brigade hteo je da joj pridrži vrata jer se spremala da izađe. U stvari zastala je tik ispred njega i kazala mu: – Ti si čovek za kojeg bih mogla učiniti sve. Baš sve!

– Besmisleno je zaljubljuvati se u mene i još besmislenije odbacivati Bača. Ja sam čovek za jednu noć, ili najviše za dva tri dana. Ja sam ptica koja ne peva dugo na jednoj grani! – slegnuo je ramenima i dodao – To moj posao nosi sobom!

– Ne postavljam nikakve uslove! Prihvatam sve! – objašnjavala je Felicita.

– Ja sam ovde za petama razbojnicima i banditima. – Odmahnuo je glavom – Ne ostaje mi vremena ni za šta drugo. No, čim taj posao okončam moram dalje.

– Zbog čega činite tako nešto?

Šejn je na trenutak zatvorio oči.

– Pa čovek mora od nečega da živi.

– Ja sam veoma imućna žena, da vas podsetim!

Odbio je to energično govoreći:

– Ja nisam taj, hoću reći to nije za mene!

– Tako je! Ti nisi kao Bač! – prišla mu je još bliže tako da je na licu osećao njen topli dah. Stajao je leđima oslonjen o zid. Bila je to žena tople krvi koja mu je priređivala nevolje, dovodila ga u nepriliku.

– Žao mi je gospođo!

Stavila mu je ruke oko vrata, izdigla se na prste i poljubila ga žustro i strasno. Oslobodio se njenog zagrljaja veoma blagim pokretima dok je ona od uzbuđenja drhtala celim telom.

– Ja te volim, Šejn! Nemaš predstave koliko te ja volim, Šejn! – govorila je promuklo.

– Felicita, molim vas budite razumni! – rekao je sada već oštrije.

– Šejn, hoću samo tebe! Ako ostaneš kod mene možeš voditi život kakav god želiš! Nosiću te na rukama i obećavam ti da ćeš uvek imati dovoljno novca. Nećeš uopšte morati da radiš. Treba samo...

Pošto ona nije napuštala njegovu sobu, izašao je on. Sišao je u hotelski bar, seo za šank i ispijao viski. Tek sad kasnije usudio se da pođe u svoju sobu. Nije više bila tamo.

Prišao je prozoru. Otvorio ga je širom da bi iz sobe izgonio težak miris Felicitinog parfema. Strašno, posle žene kakva je Lu naleteti na ovakvu kakva je Felicita! Od čoveka ne bi ostalo ništa!

Najzad, dojahao je u Klinton Siti da sredi bandu pljačkaša stoke. Nije međutim uopšte stigao da razmišlja o tome kako da to

sprovede i šta treba da čini. Neočekivani događaji su ga prosto za-
skočili. Posmatranje, odnosno motrenje Karadinovog ranča nije ga
dovelo ni jedan korak napred.

Uzbuđeno kucanje na vratima trglo ga je iz razmišljanja. Vrata
se otvoriše naglo. – Ne pucaj, Šejn! – doviknuo je Bač Šanon, oči-
gledno veoma uzbuđen.

Čovek iz Sedme brigade oseti laganu jezu pri pomisli da je Ša-
non mogao zateći zagrljenog sa Felicitom. Sigurno ne bi stigao da
zaključa vrata. Krajnje neprijatna situacija!

– Na putu za ranč sreli smo glasnika, jahao nam je u susret –
obaveštavao je Bač bez daha. – Kradljivci stoke su između Dalasa
i Fort Vorta napali Mansfield ranč i oterali dve hiljade goveda,
Šejn! To je šansa da ih uhvatimo. Ako ukradenu stoku ne budu
prepustili sudbini, nego se za nju budu borili, naši su!

– Kada se to dogodilo? – pitao je Šejn i počeo da sakuplja i paku-
je svoje stvari.

– Pre tri dana!

Čovek iz Sedme brigade se trže i zastade. Prekinuo je pakovanje.

– Sa krdom-te veličine razbojnici ne mogu dnevno preći više od
dvadeset milja – tvrdio je Bač Šanon. – Osim toga, postoji samo je-
dan pravac – zapad!

Šejn je prebacio torbu sa stvarima preko ramena.

– Karadin jaše sa dvadesetoricom svojih ljudi – govorio je Šanon
oduševljeno. – Očekuje da se i ti pridружиš nama, Šejn. Tada ćemo ih
šćepati u to sam siguran! Kao što smo ih onda u Meksiku dokopali!

Na Šejnovom licu se pojavio kiseo osmeh.

– Nije ti baš mnogo donelo, čoveče. S druge strane Rio Grande si
izgubio svoje zlato, zar ne?

Napustili su hotelsku sobu. Bač Šanon je ostavio svog konja is-
pred hotela ali je Šejn morao još da osedla svog. Na recepciji je
ostavio poruku da je morao otputovati na nekoliko dana. Bio je
uveren da će ga potražiti ako se ne pojavi kod nje.

Izjahao je iz Klinton Sitijsa zajedno sa Bačom Šanomom.

Prokletstvo, znači da taj Karadin nije razbojnik niti vođa bande.
To je samo bila Šejnova pretpostavka donesena u ovome trenutku.
Prerani zaključak ipak ne treba donositi.

Put je vodio dve milje iza grada kroz valoviti predeo gusto obra-
stao žbunjem i drvećem. Okolina se nije mogla videti jer su obe
strane puta bile zarasle u zelenilo. Žbunje je mestimično bilo veo-
ma gusto, pa je pregled bio loš.

Odjednom odjeknuše pucnji. Obojica su čula grozan zvuk pogo-
đenih tela. Šejnovog dorata su pogodila bar dva metka. Svaki od
njih ga je mogao usmrtniti. Sačuvao je prisebnost duha i izvukao
noge iz uzengija i bacio se iz sedla. Čak je u padu uspeo da dokopa
kundak „vinčesterke“ i povuče je. Tako je reagovao i Bač Šanon.
Obe životinje padoše na zemlju, dižući oblake prašine.

Šejn i Bač Šanon se otkotrljaše iza jednog platana i nestadoše
iza gustog šipražja.

– Prokletstvo! – rekao je zadihano čovek iz Sedme brigade. – Ko
ti je to za petama?

Posmatrali su napregnuto jedan drugog kao da se uzajamno sumnjiče.

– Prokletstvo, ko je tebi za petama, Šejn? – kontrirao je Bač.

– Vidiš li nešto, čuješ li? – raspitivao se Šejn.

– Ništa baš – došapnu Šanon. – Da ne vidim konje koji leže mrtvi sve bih ovo mogao smatrati priviđenjem, varkom.

– Mora da su s druge strane puta i čekaju da se mi pojavimo.

Na to Bač Šanon ispali jedan metak u vazduh i počeo da dovikuje:

– Hej vi tamo! Nas dvojica smo ovde! Dakle, dođite i napadnite nas.

Čekali su napregnuto da se nešto dogodi, spremni za žestok okršaj. Međutim ništa se nije pomaklo.

– Štiti me vatrom! – došapnu Šejn svom prijatelju. Ovaj se uspravi na kolena i pritisnu „vinčesterku“ na bedro. Za to vreme je Šejn uvučene glave u ramena pretrčao na drugu stranu puta prolazeći pored leševa konja. Tu na drugoj strani se odmah zaklonio iza jednog drveta i oprezno osmotrio okolinu. Istina, nije mogao da dosegne pogledom naročito daleko zbog gustog rastinja. Nije video nikoga.

Mahnuo je Baču Šanonu. Kada mu se ovaj pridružio pretrčavši put, začuo se topot kopita. Radilo se o većem broju jahača. Nisu ih mogli videti. Topot je brzo utihnuo. Jahači su grabili prema zapadu. Pogledali su se upitno.

– Šta li su ovi hteli? – pitao je Šanon. – Zbog čega su nam ti razbojnici ubili konje a onda odmaglili? Možeš li mi to objasniti?

– Neko želi da mi ne stignemo gde i kuda smo naumili – uzvratilo je Šejn.

– Šta? Misliš li da je doista to u pitanju?

– Pa zar nas situacija ne nagoni na takav ili sličan zaključak?

– Jedini zaključak koji sada mogu da donesem jeste taj da ćemo morati da idemo pešice do ranča.

– Kada ćemo stići na Karadinovo imanje?

Bač Šanon je ispitivao položaj sunca. – Biće sigurno već kasno. Stići ćemo po mraku. Karadin je sasvim sigurno već odjahao. Može jedino da jašemo za njim.

Šejn priđe mrtvom konju i skide sa njega sedlo i bisage. Preko godinu dana mu je taj dorat verno služio. Jahao je često potpuno sam u divljini, a konj mu je bio jedini saputnik. Zbog toga ni rastanak sa doratom nije bio lak. Hteo je da mu iskopa grob da ga ne bi prepustio lešinarima.

Bač Šanon je stajao tu sa sedlom na ramenu i neko vreme ga posmatrao ćutke. Razmišljao je nekoliko trenutaka a onda spustio sedlo na zemlju, uzeo lopatu i pomogao Šejnu da iskopa raku.

– Sada nemamo nikakvih izgleda da stignemo Karadina – zaključio je Bač Šanon.

Šejn nije uzvratilo ništa. Uostalom imao je drugačije planove.

Karadinovo imanje bilo je u potpunom mraku, kada su dva umorna pešaka stigla do njega. Uputili su se pravo u štalu. Bač je bio tako umoran da je morao na kratko sesti na prevrnutu bure ispred štale da bi se bar malo odmorio.

– Samo pet minuta, Šejn. Noge mi gore kao vatra.

Čovek iz Sedme brigade pusti bisage da kliznu niz štalski zid i sede na njih. Bilo je to vraški dugačko pešačenje. A sada je bio upućen na to da mu Šanon da konja.

– Ako odmah krenemo imamo šanse da stignemo Karadina na reci Red River – kazao je Bač.

– Ne vidim da to ima bilo kakvog smisla – procenio je Šejn. – Bar po meni.

– Šta zapravo smerаш, Šejn? – pitao ga je prijatelj. – Karadin nas sigurno očekuje. Naložio sam ljudima da ga obaveste da sam otišao po tebe.

– Ja ću slediti tragove lupeža kojima su naši konji služili kao meta.

– U pravu si!

Šejn se leđima naslonio na zid štale ispružio noge i prekrstio ruke. Pošto mu Bač Šanon nije rekao više ništa, učutao je i zaspao.

Kada se probudio dan je već uveliko osvojio. – Nebesa! – oteo mu se uzvik. Nije hteo da uzima konja sam. Trebalo je da mu Bač odabere jednog. Najzad to su Karadinovi ljudi, a Bač radi za starog rančera. Ovako, bez posredstva prijatelja još bi mogao ispasti konjokradica. Zavalio se zabrinut. Međutim Baš Šanon nije napustio u međuvremenu imanje, kao što je pomislio. Spavao je na prevrnutom buretu, to jest oslonjen o njega.

Šejn ga je probudio. Prijatelj počeo da se proteže i zeva a onda bez reči stavi sedlo na rame i uđe u štalu. Čovek iz Sedme brigade ga je sledio.

– Uzmi onog riđana tamo, Šejn. Šanon je za sebe osedlao belca.

– Jesam li to sanjao ili si mi kazao da nameravaš u poteru za lupežima koji su nam ubili konje?

– Nije san u pitanju – uzvрати Šejn.

– Šta očekuješ od toga?

– Da ćemo se negde sigurno sresti, lupeži i ja.

– Znači hoćeš da osedlaš konja prilazeći mu s repa? – šalio se Bač. – Pazi samo nemoj da sediš naopako u sedlu!

Izveli su životinje iz štale, rukovali se i krenuli. Svaki u drugom smeru. Bač Šanon je jahao na zapad a Šejn se vraćao nazad. Na mestu gde su iskopali životinjama grob sjahao je i pretraživao okolno žbunje. Posle nekog vremena otkrio je tragove nogu a malo zatim i kopita.

Ovde na ovom mestu ih je u zasedi čekao pet lupeža. Posle su odjahali u divljem galopu. Naravno pošto su ubili konje pod Bačem i pod njim. Sve je ukazivalo na tom da im je baš ubijanje konja bila jedina namera. Vratio se do svog riđana psujući, vinuo u sedlo i krenuo da sledi tragove petorice jahača. Grabili su kao da ih sami đavoli gone. Stalno u pravcu zapada. Istina smenjivali su

tempo. Čas trkom čas galopom. Obišli su Klinton Siti u širokom luku. Tragovi su vodili prema Grit Plensu, negde daleko između Abilena i Vičita Falsa, gde su prešli reku Brazos. Tamo ih je Šejn sledećeg dana stigao.

Kada je dnevna svetlost počela da bledi skrenuli su od reke i u jednoj udoljici, orkuženoj drvećem i žbunjem načinili logor. To je Šejn primetio bezmalo prekasno tako da je u poslednjem delu sekunde povukao konja u žbunje pre nego što su ga primetili. Odjahao je milju daleko da ga ljudi ne bi mogli čuti, odnosno da ne čuju njegovog ričana. Zaustavio se ispod jednog bora i vezao je uzde oko stabla i ostavio konja osedlanog.

Sa revolverom u ruci krenuo je prema logoru. Mrak se već spustio. Oblesci vatre su mu služili kao putokaz. Zastao je na ivice udoljice između drveća i gledao u pravcu vatre.

Vatra se razbuktala i obasjala čitavu udoljicu crvenim odblescima. Po strani uz jednu baricu stajali su konji. Ljudi su sedeli raspoređeni oko vatri oslonjeni na svoja sedla. Jeli su, dok miris pečenja se širio golicajući nozdrve. Flaša vina kružila je iz ruke u ruku.

Šejn im se približavao jer je mnoštvo drveća kao i gusto šipražje pružalo izvanredan zaklon. Primetili su ga kad je prišao sasvim blizu u krug svetlosti koje je širila vatra. Ljudi su piljili u njega kao da je utvara. I ona dvojica koja su mu bila okrenuta leđima naglo promeniše položaj i ukočiše se od iznenađenja.

Dvocevka marke „parker“ bila je sačmarica velikog kalibra sa izrazito kratkim cevima. Bilo je to oružje kojim se mogu u jednom cugu oboriti četvorica pa čak i petorica, pod uslovom da je rastojanje odgovarajuće. Da je rastojanje odgovarajuće ocenili su odmah jer su poznavali tu vrstu oružja. Naravno shvatili su takođe da je Šejn samo trebalo da povuče obarač i bili bi sređeni. Niko od njih ne bi imao vremena niti prilike da izvuče revolver. Inače, sva petorica su bila naoružana. Svako je nosio revolver a u futrolama pričvršćenim za sedlo bile su „vinčesterke“. Sve to međutim nije značilo ništa u ovoj situaciji kada su predstavljali metu ovog visokog čoveka koji je držao prst na obaraču „parker“ sačmarice, spreman da puca.

– Budite razumni! – upozorio ih je Šejn. – Ukoliko me poslušate možda ćete se izvući odavde žive glave! Od vas hoću sada da saznam zbog čega ste pucali na naše konje.

Sva petorica su gledala čoveka iz Sedme brigade i ćutala. Šejn je odmeravao rukom težinu puške pitajući:

– Moram li prvo da pucam da bi neko od vas otvorio usta?

Ni ovog puta nije dobio odgovor.

Šejn pokaza puškom na čoveka koji je sedeo najdalje desno. Bio je to krupan čovek prosede brade i prosede razbarušene kose. Procenio je da se približio pedesetim godinama.

– Reci mi ti čiju glavu da uzmem na nišan ne bi li neko od vas progovorio?

– To nismo bili mi, ne znamo o čemu govoriš – tvrdio je lupež.

Šejn im se približi još dva koraka. – Nemojte me vući za nos. Ne spadam baš među strpljive ljude. Mogu da budem, istina, veoma

prijateljski naklonjen i popustljiv. Ali ako neko pokuša da me zavatlava! Sabiću vas u vatru usijanim olovom. Sve do jednog!

– Kraljica je to naredila! – kazao je najzad sedokosi.

Kraljica? – Još dok je to pitao Šejnu je puklo pred očima. – Da li ti to govoriš o Beti Lu Džindžer!

– Beti Lu Džindžer? Baš lepo ime – kazao je lupež. – Moram ga međutim, zanemariti. Ja sam govorio o kraljici.

– Gde tu leđi mogu da nađem?

Izraz lica momaka kraj vatre se nije promenio. Gledali su Šejna i ćutali.

– Cenim da ću je sresti na Crvenoj reci – kazao je čovek iz Sedme brigade. – Kod dve hiljade goveda sa Mansfield ranča. Tamo ste vi krenuli zar ne?

Odgovora nije bilo.

– Ko vam je naredio da ubijete konje ispod nas?

Pripadali su bandi kradljivaca stoke i shvatili da je čovek sa uperenom sačmaricom ne samo naslutio o čemu se radi, nego to zna sasvim pouzdano. U Teksasu, toj ogromnoj zemlji uhvaćeni kradljivac stoke je uvek završavao na konopcu.

Od toga je svaki kradljivac stoke u Teksasu strahovao. Upravo zbog toga su takvi tipovi ulazili u sukobe, tukli se i pucali čim bi se našli u procepu ili kada slute da će uskoro biti raskrinkani.

Sada su se pet razbojnika u ovoj udoljici kraj rasplamsale vatre pred dvema cevima Šejnove puške osećali kao u paklenom kotlu. Ovaj čovek s dvocevkom ih je ne samo otkrio kao kradljivce stoke, nego zna i njihove planove a što je najgore nalaze mu se na nišanu. Prema tome, njegova prednost je nesumnjiva.

Obuzimala ih je panika iz časa u čas sve jaća. Jedan od njih poskoči, uzviknuo glasno i odmićući se u skoku od vatre poteže revolver. Svi ostali su u deliću sekunde sledili njegov primer.

Šejnu time nisu ostavili izbor. Ukoliko nije hteo ovim razbojnicima da dozvoli da ga ubiju morao je da ih onesposobi za borbu. Drugim rečima, ukoliko nije hteo da umre morao je da ubija. Nije hteo da umre!

Povukao je obarač, bolje rečeno oba. Iz cevi je suknula vatra a za njom dim i usijano olovo, sitno i ubitačno. Sačma je prštala svuda okolo. Naterala je razbojnice da se bace na zemlju da bi избегli vatru koja se sada nezadrživo širila. Samo čas kasnije ležali su čudno zgrčeni. Sva petorica su se mašila oružja. Ni jedan međutim, nije imao prilike da puca. Sačma ih je zasula, odbacila i dokrajčila. Trojicu je zakačila s leve strane. Prosto im je strgnula odeću sa tela i razderala je u komade. Naravno, nijedan od ove trojice nije bio živ.

Jedino je sedokosi bio još u stanju da se pridigne. Pokušao je četvoronoške da se izvuče iz kruga vatre. Čovek iz Sedme brigade ga je stigao i munuo ga cevima sačmarice u ruku. Zaustavio ga je. Razbojnik je kliznuo na zemlju i okrenuo se na stranu. Podigao je pogled.

– U redu je. Ja nisam u igri! – kazao je hrapavim glasom i podigao ruke u visini ramena.

Šejn napuni sačmaricu. – Ovde niko nije van igre. Kuda ste krenuli? – Sklopio je pušku i uperio cev sedokosom u lice. – Govori ili ću povući obarač!

– Treba da stignemo krdo na Crvenoj reci – potvrdio je sedokosi.

– Kako se zoveš, čoveče?

– Ja sam Čarls. Klej Čarls. Mene poznaju u celom Teksasu.

– Ko vam je naredio da pod nama dvojicom ustrelite konje?

– Kraljica! Rekao sam već. Istina je!

– Ona mora da ima neko ime.

– Nema drugog imena. Jednostavno je kraljica.

– Opiši mi tu tvoju kraljicu!

Klej Čarls je opisivao kraljicu. Taj opis je čas odgovorao Beti Lu Džindžer, a zatim opet nije. No to nije imalo nikakvog značaja. Šejnu je odgovaralo da je kraljica bilo koja druga žena samo ne Beti Lu. Za ime neba! Ta kraljica je po svemu sudeći vođa razbojničke družine, na čelu bande kradljivaca stoke. A on ni po koju cenu nije hteo videti Beti Lu na takvoj poziciji.

– Gde ćete se sresti na Crvenoj reci? Na kom mestu?

– Na severnom rukavcu – rekao je ranjeni lupež.

Šejnu je to bilo dovoljno. Znao je sve što treba. Bili su to trikovi koje je i sam često koristio da bi izbegao Apače, Komanče, meksičku konjicu... Znači kradljivci teraju stoku danima kroz plitku vodu Crvene reke i time uklanjaju sve tragove pred progoniteljima.

Klej Čarls je krvario. Šejn mu je stavio zavoje i veoma se trudio oko njega ali ga nije mogao spasti. U praskozorje je izdahnuo četvrti iz grupe a ubrzo zatim i Klej Čarls.

Šejn ih je svu petoricu sahranio. Na humkama je zapalio barut iz četiri metka kako bi rasterao lešinare. To mu je sve oduzelo prilično vremena, tako da je sunce već odskočilo na nebu kada je ko-nje petorice razbojnika pustio na slobodu. On je krenuo prema Crvenoj reci.

*

Jahao je ne uspevajući da odagna jednu misao koja mu je kao svrdlo bušila mozak. Ko je kraljica? Te misli se jednostavno nije mogao da se oslobodi. Crvena reka je tekla lagano i široko kada je stigao do nje. Nalazio se samo nekoliko milja udaljen od njenog severnog rukavca, odnosno pritoke. Na drugoj obali se veliko krdo goveda kretalo prema zapadu. Za goveda je to bio apsolutno suprotan smer. Fabrike mesa nalazile su se na istoku, a železničke postaje gde se stoka utovarivala za transport na istok, nalazile su se na severu.

Upravo zbog toga čovek iz Sedme brigade nije morao dugo da nagađa. Stoka na drugoj obali reke poticala je sa Mansfild ranča, a ljudi koji su gonili stoku bili su razbojnici za kojima je tragao i čiji je vođu je nameravao da izvede pred sud. Tako je glasilo nalog Sedme brigade!

Na tom mestu je Crvena reka bila široka kao jezero. Morao je da jaše dugo uzvodno dok nije uspeo da nađe gaz. Pritom je izgubio iz

vida krdo jer se dan bližio smiraju. Šejn je prenoćio kraj obale. Kada je sledećeg dana sunce izašlo potražio je krdo. Razbojnici su od severne pritoke Crvene reke skrenuli na sever. Oko podneva prešao je severnu pritoku i otkrio tragove goveda. Na pojedinim mestima su prelazili preko čvršćeg tla i ostavljali tragove. Takvi tragovi se nisu mogli prevideti.

Uzalud je pogledom tražio Karadina i njegove ljude koji su navodno krenuli u poteru za razbojnicima, oduzmu im plen i raskinkaju vođu bande. Budući da ih nigde blizu nije bilo, ocenio je da postoje samo dve mogućnosti: ili Karadin goni sa svojim ljudima ukradenu stoku idući ispred nje ili uopšte nije uspeo da otkrije tragove razbojnika.

Teren je bio brežuljkast. Šejn je postao veoma oprezan i svakog časa pogledao na sve strane. Znao je dobro da kradljivci stoke postavljaju osmatrače koji budno prate odakle bi mogla da naiđe potera. Kada bi prevideo takvog osmatrača moglo bi loše završiti. Zbog toga je koristio svaki brežuljak, svako drvo i svaki žbun da se zakloni. S vremena na vreme zastajao je iza nekog drveta da bi osmotrio oko sebe. Pogledom je tražio da li se nešto kreće, ima li neke preteće senke.

Veče je uveliko počelo da se spušta kada su kradljivci prekinuli gonjenje stoke. Procenio je da su prelazili dnevno znatno više od dvadeset milja. Kako je mrak osvajao, Šejn je bivao sve napetiji. Došao je trenutak da otkrije šta se zbiva i pod čijom komandom. Na šta i na koga će naići?

Sve se, međutim, odigralo drugačije. Razbojnici su postavili čitav lanac straže prilično udaljen, ispred goveda! Jedan od stražara ga je primetio i odmah počeo da puca.

Šejn opsova žestoko, namota uzde oko ruke i okrete konja. Galopirao je nazad.

Sada je kradljivcima stoke bilo jasno da ih slede. Iz toga je sledilo da će ga, kada bude svanulo, tražiti dok ga ne uhvate. No Šejn je tokom godina stekao bogato iskustvo i nipošto nije bio početnik. Sigurnost u toku noći može imati jedino ispred krda koje će sutradan jednostavno izgaziti njegove tragove, uništiti ih.

Jahao je u širokom luku. Gorela je logorska vatra kod razbojnika dok ga nisu otkrili. Brzo su je ugasili pa mu je tako bilo otežano da se orijentiše. Da ga ne bi odao topot kopita išao je lagano napred. Umornom konju je prijaio hod. To je trajalo satima sve dok nije bio siguran da se nalazi daleko od krda. Preko noći je hteo da se odmori pa je legao sklupčan, glave oslonjene na sedlo. Ujutru još pre svanuća nastavio je put. To se pretvorilo u igru mačke i miša, s tim što nije još znao ko je u toj igri mačka a ko miš. Razbojnici su ga tražili ali nisu otkrili njegove tragove znajući pri tom da prognitelj ne može biti daleko.

Nedaleko od Vačita potoka naišao je na dvojicu jahača koji su sasvim sigurno tražili žbun. Prošli su mimo njega goneći konje hodom. Šejn se nije mogao setiti da je te ljude ikada pre video. Ne bi mu bilo teško da se sukobi sa ovom dvojicom i da ih sredi. Međutim, bilo bi to suviše opasno jer je pucnjava mogla da privuče ili bar upozori ostale lupeže.

Pustio ih je da promaknu pored njega. Sunce se bližilo zapadu i prve senke su se širile preko prostranog predela. Procenio je da je cilj bande dokopati se Elk Sitija. Grad se uvećao a Indijanci se povukli gore daleko na sever. Između Crvene reke i Kanadiana nikla su mnoga nova naselja. Tome je doprinela, naravno sve življa trgovina.

Krdo ukradene stoke se nalazilo na dva dana hoda od Elk Sitija. Bila je to poslednja deonica puta. Šejn je među stenama potražio konačište i najzad rasedlao konja. Hteo je da sutradan odjaše u grad i tako sačeka goveda. Hteo je da vidi ko dovodi goveda, ko će ih preuzeti ili će možda razbojnici samo proći pored Elk Sitija.

Kada se sledećeg jutra probudio pred njim je stajala jedna prilika. Uprkos još uvek slabog svetla praskozorja prepoznao je odmah Bača Šanona. Držao je pušku u ruci. No to nije bio razlog Šejnove sumnje i pozorenja. Kako ga je Bač pronašao? Osim toga Šanon nije bio sam. Držao je „parker“ pušku i revolver ispod pokrivača na dohvrat ruke. Međutim Bačovi kompanjerosi su ga opkolili držeći revolvare u rukama.

– Bač, staro momče šta ovo treba da znači? – pitao je čovek iz Sedme brigade zabacujući šešir na potiljak.

– To će te iznenaditi, Šejn – uzvratilo je Bač Šanon. – No to je samo jedna stvar.

– A šta bi bila druga?

– Nadao sam se da ćeš ostati uz Crvenu reku – počeo je da izvrđava odgovor. Šejn se za to vreme pridigao podupirući se na laktove. Ispod pokrivača držao je levom rukom sačmaricu, a desnom „kolt“.

Bez obzira na to imao je loše „karte“. Momaka je bilo sedam ili osam, a većina ih je stajala iza njegovih leđa.

– Znači, ipak Karadin – zaključio je Šejn. – Još uvek se mogu oslanjati na svoj njuh!

– Ne, ti više nisi onaj stari Šejn! – tvrdio je Bač kojeg je ova situacija očigledno zabavljala. – Karadin i njegovi ljudi se vuku negde kroz predele na istoku, ukoliko u međuvremenu nisu oduštili od potere i vratili se kući.

– Znači pridružio si se vođi razbojnika, Bač? – To bi bio neobičan razvoj situacije. U tom trenutku je Šejnu pala na pamet Felicita. Klej Čarls je pominjao kraljicu kao vođu. Da li je možda baš Felicita, strasna vlasnica robne kuće u Klenton Sitiju vođa bande kradljivaca stoke? Ni takvu mogućnost u ovom trenutku nije trebalo isključiti, budući da je Bač Felicitin ljubavnik.

– Trebalo je da te ustrelim još tamo u štali. Tada bi i tebi i meni sve bilo lakše. Bili bi smo pošteđeni ovakvih susreta – zaključio je Bač Šanon.

– Nisi me ustrelio, to je činjenica!

– Jer sam bio suviše poverljiv i sentimentaln – tvrdio je Šanon mrmljajući sebi u bradu.

Ovaj čovek mu je očigledno ugrožavao život, nameravao je da ga likvidira. No Felicita bi mogla da ga spase jer je pokazala da je zaljubljena u njega, luda za njim. Nudila mu se već dva puta.

– Obavesti o ovome Felicitu – kazao je.

– Felicitu? – Šanon ga je pogledao zbunjeno.

– Zar ona nije ovde. Stigao sam Klej Čarlsa i njegove ljude kod Crvene reke. Pominjao je nekakvu kraljicu.

Na to Bač Šenon prasnu u smeh i naglim pokretom podiže Šejnov pokrivač. „Parker“ puška i „kol“ mu nisu koristili ničemu. Osetio je pritisak cevi na potiljku i na ramenima. Šanon mu je oduzeo oružje, uspravio i uzmakao dva koraka unazad.

– Podigni se! – zahtevao je.

Šejn je ustao. Neko ga je s leđa opipavao da otkrije eventualno skriveno oružje. Izvukao mu je nož iz sara čizme. Posle toga su mu vezali ruke na leđa. Jedan od Bačovih ljudi je osedlao Sejnovog konja.

Tri minuta kasnije su razbojnici, vodeći svog zarobljenika grabili žestokim galopom u pravcu severa. Više nije mogao da vidi goveda. Jahali su s njim u Elk Siti. Kada su pred sobom ugledali grad, Bač Šanon sa još četvoricom okrete konja i pođe nazad a ostali nastaviše istim smerom. Pola sata kasnije je čovek iz Sedme brigade stajao pred Beti Lu Džindžer. S tim nije uopšte računao. Uprkos tome nije bio ni iznenađen. Sve mu se činilo logičnim.

Kuća u koju su ga uveli nalazila se u centru grada. Bila je okružena stubovima i verovatno je nekada bila trgovačka postaja oko koje se razvio sadašnji grad tokom decenija. Kuća je bila obnovljena i imala dva sprata.

Lu ga je primila u velikoj dnevnoj sobi. Naredila je jednom od svojih ljudi da mu skine vezu a svoje čuvare poslala da stoje ispred vrata. Smejala se i posmatrala ga ispitivački.

– Jesi li iznenađen?

Oklevao je s odgovorom jer se i sam čudio što nije iznenađen.

– U stvari nisam. Ne, nikako! Od samog početka sam sumnjao da ti ne trguješ ili bar ne trguješ samo svilom.

Uzdahnula je. – Želela sam da te držim van svega ovoga.

– Trebalo je za tebe da ubijem Karadina kako bi on još neko vreme bio smatran velikim vođom bande kradljivaca stoke. Osim toga on je nadaleko i naširoko bio jedini koji je sa svojim ljudima progonio razbojнике. Ti si Bača Šanona potkupila, o čemu Karadin očigledno nema pojma. Ti si isto tako naložila da ustrele mog konja. Bačov je stradao slučajno.

– Ljudi ga nisu poznavali! Zbog čega nisi sa njim krenuo da stignete Karadina?

Šejn se gorko nasmeja: – Karadin vas traži na istoku.

– Da, on tipuje na Fort Smit i na Arkanzas.

– Dakle na mesec, gde biste hteli i mene da pošaljete.

– Nameravala sam da ti jednom prilikom sve potanko objasnim – kazala mu je i prišla bliže položivši nežno ruku na njegovo rame. Njene oči su svetlele kao najblistavija svila.

– Ti si, dakle, kraljica!

Podigla se na vrhove prstiju i poljubila ga veoma nežno.

– Da, kraljica kradljivaca stoke!

– Tako sve do kraja života?

– Ljudi ne vide kraj mojoj vladavini! – tvrdila je zaneseno. – Ja im to dugujem, obavezna sam prema njima.

– Jednog dana će vas sve dobro nagaziti! Neće moći da traje večito!

– Ja sav novac nosim u Nju Orleans. Tamo već imam jednu kuću. Jednu veoma veliku belu kuću. Od kamena. Ne neku brvnaru sklonu padu od stubova i dasaka kao ova ovde. Iz nje se može videti more. – Utonula je u pravom smislu reči u sanjarenje. Sklonila je ruku sa njegovog ramena okrenula se i pošla prema jednoj naslonjači. – Dovoljno je velika za nas dvoje – dodala je.

– Pakuj svoju imovinu i ukrcaj se na prvu poštansku kočiju – savetovao joj je Šejn.

– Bila sam uverena da ćeš oduševljeno prihvatiti sve i poći sa mnom.

Nasmešio se kiselo: – Ako bi odmah krenula možda bih i ja stigao za tobom.

– Sedi kraj mene, dragi.

Čovek iz Sedme brigade se nije pomerio s mesta. Nije mogla, a da ne načini pakosnu primedbu.

– Za moju glavu je raspisana nagrada od dve hiljade dolara. Nemoj mi sada reći da taj novac pretpostavljaš svemu drugom.

Šejn je podigao ruke kao da se brani. – Ti tako nešto ne možeš shvatiti!

– Znam, ti imaš motiv! – Lepe oči kraljice pretvorile su se u dva uzana proreza. – Veoma jak motiv. Možda uobražavaš da si osvetnik svih prevarenih, pokrađenih i ubijenih – rugala se.

– To je preterano u svakom slučaju. Ali je smer tačan!

Skočila je sa naslonjače.

– Šejn! Zar momak kakav si ti! Ne pravi budalu od sebe. Ne budi smešan.

Samo je stegao usne. Nije imao šta da kaže ovoj ženi.

– Ti si čovek koji pripada meni – govorila je strasno. – Sasvim svejedno jesam li ja vođa bande kradljivaca stoke, kraljica koja sa divljim, hrabrim ljudima krade goveda, da li upravljam „vestern“ bankom u Hjustonu ili sam čak guverner Teksasa. Pripadaš meni kao šta ja pripadam tebi! To je naša sudbina, Šejn!

– Prihvatam! Ukoliko si prvi čovek banke u Hjustonu polazim s tobom. – Okrenuo se i pošao prema vratima.

– Čekaj! Ne odlazi! – doviknula je oštro.

– Ako odeš, Šejn, to je naš konačni rastanak. Ništa me ne vezuje niti obavezuje prema tebi. Tvoja sudbina mi postaje nevažna.

– Ti i tvoje ucene – rekao je kratko i nastavio prema vratima.

Kada je spustio ruku na kvaku povikala je ponovo.

– Stoj, sačekaj, Šejn!

Sačekao je. Zastala je tri koraka iza njega i kazala:

– Rodiću tvoje dete!

Čovek iz Sedme brigade načini kiselo lice.

– To još ne možeš znati. Nikako.

– Žena to može osetiti! Onako kako smo se mi voleli...

– Upravo sam rekao: ti i tvoje ucene!
– Ti si strasan ljubavnik, Šejn! – kazala je ozbiljno sa prizvukom u glasu od koga je osetio laku jezu. Taj mi se prizvuk prosto podvlačio pod kožu. – Dakle ti si za to kriv!
– Ako je tako, pakuj svoje stvari i kreći za Nju Orleans – uzvratio je. – Mislim sada odmah. Ovog trenutka!

– To nije moguće – jeknula je.
Spustio je ruku na kvaku. Prišla mu je sasvim blizu i unela mu se u lice. – Mi smo se voleli tako strasno, žestoko, Šejn! Cele noći. Zar ti to ne znači ništa?

– Vodio sam ljubav sa Beti Lu, a ne sa kraljicom razbojnika!
– Ja sam uvek kraljica – tvrdila je gnevno.
– Ništa od toga te noći nisam osetio, niti znao. Niko mi ništa nije kazao o tome.

Otvorio je vrata i kročio napolje. Tamo su stajala četvorica razbojnika sa uperenim revolverima. Iza Šejna se vrata zatvoriše s treskom. Smešili su se pakosno i na svakom od njih se čitalo na licu da bi najradije povukli obarač i poslali ga na onaj svet.

– Šta ovo treba da znači? – obratio se Šejn čoveku koji je delovao kao vođa. Radilo se o čoveku malog rasta, uzanih ramena i uglastog lica sa jasno naznačenim viličnim kostima. Izgledao je kao da ga je neki daroviti umetnik izrezbario iz korena nekog tamnog drveta. Po boji kože se moglo zaključiti da je melez. Za traku šešira bilo mu je zadenuto orlovo pero.

– Ne pitaj nego se okreći i spusti ruke dole – zareža melez.
Šejn se okreće a melez mu priđe držeći u levoj ruci kožni remen kojim je nameravao da mu veže ruke na leđa. Da bi imao na raspolaganju obe ruke zadenuo je „kolt“ za pojas.

Bila je to šansa koju je Šejn primetio krajičkom oka i koju nipošto nije hteo da propusti. Uspeo je da dokopa meleza za ramena i da ga pogodi tako žestoko da je pao kao posečeno drvo. Za sobom je povukao i jednog od svojih ljudi. Svi nisu mogli pucati. Dvojica na zemlji sigurno ne. Ostala dvojica za to nisu imala prilike. Jednom od njih je čovek iz Sedme brigade udarcem izbio oružje iz ruke i istog časa nasrnuo na drugog. Uspeo je da mu trgne na gore ruku u kojoj je držao „kolt“. Istovremeno se bacio na tle. Šejn je ležao nad razbojnikom i svom žestinom ga svojim čelom udario u lice. Od žestokog udarca se razbojnik zaneo pa je ispuštio oružje.

Već se mogao smatrati pobednikom u ovom obračunu, međutim momak kojeg je vođa melez povukao pri padu na zemlju naglo se bacio preko meleza preme Šejnu i onda ga svom žestinom udario drškom „kolta“ po glavi. „Stetson“ nije predstavljao nikakvu zaštitu. Šejn nije osetio sam udarac, samo kao da mu je nešto eksplodiralo u očima od čega je video svuda oko sebe užarene svíce. Osetio je kako pada duboko u tamnu provaliju bez dna. Posle toga nije znao više ništa.

V

Kada je došao svesti prvo što je ustanovio bilo je to da su mu i ruke i noge vezane. Ležao je na slami. I toga je bio svestan.

Ali čemu sve to? Nije se ni za šta na svetu mogao setiti razloga.

Kada je otvorio oči nad njim je stajao Bač Šanon. Bač je sklopio oči da bi ih trenutak kasnije ponovo otvorio. Bač je međutim ostao tu. Stajao je iznad njega i široko se osmehivao.

Tek sada se čoveku iz Sedme brigade vratilo sećanje. Bač Šanon koji je uživao poverenje starog Karadina, jedini je sa njegovog imanja bio povezan sa bandom kradljivaca stoke na čijem čelu se nalazila kraljica – Beti Lu Džindžer. Zaboga, zar ona kraljica razbojnika?! Bilo je to najveće razočaranje za njega.

– Šejn, kako se osećaš? – raspitivao se kompanjero iz davnih dana.

– Jeste li uspeli da predate goveda onom kom je trebalo? – pitao je Šejn hrapavim glasom. Grlo mu je bilo kao zašiveno a pred očima mu je sve igralo.

– Posao je dobro obavljen na opšte zadovoljstvo.

– Zar svih dve hiljade goveda?

– Svih! – uzvratio je Bač na španskom kako bi podsetio Šejna na vreme zajedno provedeno u Meksiku. – Upravo se prerađuju u fabrike mesnih konzervi.

Šejn je sklopio oči i uhvatio se rukom za čelo. Koliko je dugo bio bez svesti? Onaj lupež mora da ga je raspalio kovačkim čekićem. Drugog objašnjenja nije bilo.

– Da li se osećaš dobro? – pitao je Šanon.

Šejn ga pogleda ljutito: – Ti si pravo kopile, Bač. Saznao si da dolazim u Klinton Siti odmah si iz toga pokušao da izvučeš dvostruku korist. Trebalo je ili da Karadina ubijem za novac ili pak iz besa jer nije na vrat poslao revolveraše. I Karadin i ja smo naseli, namagarčio si nas obojicu. Umesto na njega trebalo je da se ustremim na tebe. Ti si mu savetovao da me satera u ćošak i likvidira jer sam navodno došao u grad da ubijem njega; neko plaća za to. Za tebe i za Lu je trebalo da sredim starog Karadina. Trebalo je kao mrtav da još neko vreme slovi kao vođa bande kradljivaca stoke. Bar do sledeće vaše velike krađe. Lepo ste to smislili.

– Moraš da razumeš...

– Shvatam samo jedno, a to je da me je moj stari kompanjeros u kojeg sam verovao bacio na leđa.

– Šejn, sve se to može ispraviti, promeniti. Ona te preko mene pita jesi li promenio mišljenje, predomislio se. Do sto đavola Šejn. Kada sam stigao ovamo mislio sam da ste vas dvoje raščistili stvari, da je sve sređeno. Ona je luda za tobom. Još neko vreme ćemo nastaviti s poslom. Uspela je da pridobije vojsku da kupuje naša goveda.

Plavokaputaši na severu nemaju šta da jedu. Divljač im baš ne prija mnogo. Goveda su im draža, treba da ih otpremimo tamo. Ne mogu da razumem zbog čega si propustio da uhvatiš zlatan putir koji ti je ona dobacila. Uhvati ga bar sada, naknadno!

– Kakav si ti to pasji sin postao, Bač?

– Ne radi se o meni, radi se o tebi, čoveče! Hoćeš li da je prinudiš da zahteva tvoju smrt? Ne budi tako tvrdoglav!

– Potrebno mi je vreme za razmišljanje!

– Koliko ti je vremena potrebno?

– Dođi ponovo sutra!

Bač Šanon ga je gledao s krajnjim iznenađenjem i nevericom. Onda se naglo okrenuo i pošao prema vratima.

Šejn je zaključio da se nalazi u štali koja već dugo nije korišćena. Mora odavde, mora napolje! Drugog rešenja nema! Ukoliko je i posumnjao da će ga kraljica osuditi na smrt, narediti da ga ubiju, sigurno je da će ga veoma dugo držati zatvorenog. Čak je pretpostavljao da bi bila u stanju da ga drži zatvorenog sve dok ne popusti i prihvati njene zahteve.

Hteo je da raskine veze ali to u ovoj situaciji ne bi dovelo ni do čega, bilo bi samo rasipanje napora! Očajnički je tražio pogledom neki predmet kojim bi mogao da prestruže veze.

Vrata se otvoriše i jedan čovek uđe u štalu noseći korpu u ruci. Prišao mu je i spustio korpu na pod.

– Ovo ti ona šalje da ne bi umro od gladi – saopštio je kratko.

Šejn se bez reči otkotrljao i pruži prema lupežu svoje vezane ruke.

– To niko nije pominjao – rekao je.

Šejn se ponovo otkotrlja na staro mesto. Ležao je na leđima.

– Pitaj je! Ili možda hoćeš da me hraniš?

Čovek samo odmahnu glavom sa izrazom gađenja i izađe. Pet minuta kasnije se vratio i dao Šejnu znak da se okrene na stomak. Osloboodio ga je veza, izmakao se dva koraka nazad izvukao revolver i rekao:

– Posluži se!

Čovek iz Sedme brigade, sede, pogleda u korpu i počeo da trlja zglobove.

– Usoljeno meso i tvrdi hleb! Vraški oskudno jelo!

– Večeras će biti nečeg znatno boljeg. Ako si se predomislio trebalo to da kažeš. U tom slučaju bi ona odmah došla ovamo. Poručila ti je to!

Nije mogao da okleva, bio je gladan i prihvatio se jela.

– Moram još da razmislim – kazao je žvaćući. – Jesmo li mi to u Elk Sitiju?

Razbojnik se nasmeja podrugljivo. Bio je snažan, moglo bi se reći dežmekast tip. – Gde bi ti to voleo da budeš?

Šejn je nastavio da jede. U jednoj boci prevučenoj filcom bila je voda.

– Večeras može biti i vina. Čak sigurno. Na takvog probirača kakav si ti nismo bili pripremljeni. Ali je ona tebe radi pripremila sve.

– Kraljica?

– Ko drugi, čoveče?

Dok je jeo i pio razbojnik je sve vreme stajao udaljen dva koraka i držao uperen revolver. Nije se pomakao.

– Lezi i okreni se! – naredi mu lupež.

Šejnu nije preostajalo ništa drugo do da posluša. Klonuo je na zemlju i okrenuo se na stomak. Čovek mu priđe s leve strane.

– Stavi ruke na leđa! – zahtevao je razbojnik.

Šejn pomeri ruke ka leđima a lupež se spremio da ih zaveže. Za to je morao da koristi obe ruke. Čovek iz Sedme brigade je to očekivao i reagovao je odmah. Munjevito se okreće na leđa zamahnu vezanim nogama i udari svom žestinom. Pogodio je svog čuvara pre nego što je ovaj uspeo da dokopa oružje. Držeći još uvek kožni remen obema rukama pao je unazad i prevrnuo se. Šejn nije oklevao nego je skočio napred onako vezanih nogu i dokopao čuvara stežući mu vrat dok ovaj nije izgubio svest. Otkotrljao se u stranu, skupio kolena i oslobodio se veze na nogama. Revolver onesvešćenog razbojnika ležao mu je tačno ispred nogu.

Osluškiivao je napregnuto, motrio na vrata i naravno na lupeža bez svesti. Bacio je remenje daleko od sebe, uzeo revolver i ustao.

Primetio je da se u sari onesvešćenog nalazi veliki nož. On je odmah prešao u ruke novog vlasnika Šejna. Prišunjabo se do vrata. Štala je bila udaljena oko 300 jardi od kuće uz samu ogradu. Konji su stajali ispred kuće a na drugoj strani nalazila se grupa ljudi. Bilo ih je preko deset. Stajali su zajedno i razgovarali. Odškrinuo je vrata štale i pitao se zbog čega ljudi stoje tu i ne ulaze u kuću. Jedan čovek odeven u crno od glave do pete izašao je iz kuće. Svi su se okrenuli prema njemu. Rekao je nešto zbog čega su svi pohitali prema konjima i u koloni po jedan izjahali kroz glavnu kapiju. Na žalost, nijedan konj nije ostao tu vezan za prečku.

Šejn opsova. Otvorio je vrata štale i izašao napolje. Gde li je, kog đavola, njegov konj? Stalno motreći na kuću išao je priljubljen uz zid štale zaklanjajući se iza velikog kestenovog stabla. Ostao je neko vreme u dubokoj senci. Primetio je da u ogradi postoji rupa široka bar šest jardi. Verovatno su nekom bile potrebne oblice pa je oštetiio ogradu ili čak samo drvo za vatru. Iskristio je tu rupu i izašao na ulicu. Usput je zadenuo revolver u futrolu. Obreo se usred Elk Sitija. Kočije su se kotrljale ulicom prolazeći mimo njega. Isto tako su i prolaznici išli svojim, putem ne obraćajući pažnju na njega. Opipao je džep. Momci mu nisu pretraživali sadržinu. Njih je samo interesovalo oružje. Imao je kod sebe preko 300 dolara. Bilo je više nego dovoljno za novu opremu. Sedma brigada je preuzimala ovakve troškove.

Dve poprečne ulice dalje nalazila se konjušnica. Morao je pre svega da pribavi konja. Onaj koji je ostao zarobljen pripadao je Karadinu. Od tog čoveka nije hteo ništa da prihvati kao poklon a još manje da nešto njegovo zadrži. Kupio je svetlog ričana zajedno sa svom opremom. Vlasnik konjušnice mu je još prodao „vinčesterku“ i čebe. Kupio je još namirnice i neke neophodne sitnice a onda odjahao put Klinton Sitija.

Šta je to Čovek iz Sedme brigade imao na umu? Šta mu je bila namera? Hteo je da kraljicu kradljivaca stoke izvuče iz akcije i prinudi je da ove krajeve napusti odmah i ode u Nju Orleans. Ta mahnita žena! Za njenu glavu je bila raspisana nagrada od dve hiljade dolara. Ako se zna da kauboj za 25 dolara celog meseca žulji sedlo, ta suma je predstavljala čitavo bogatstvo. U njenoj kući na domak grada nije video ni jednog čuvara. Ona je bila neobično le-

pa žena pa je mogao pretpostaviti da je cela njena banda do poslednjeg čoveka zaljubljena u nju. A u takvoj situaciji su zloba i zavist, pa i ljubomora neizbežni. Zar nije strahovala da bi je jedan od tih lupeža kojeg je odbila mogao, osvete radi, dokopa i izručiti prvom šerifu?

U tom slučaju bi lepa Beti Lu Džindžer završila neminovno na vešalima. Šta li ta žena uopšte zamišlja?

Šejn je jednu noć proveo s njom, noć koju skoro neće moći da zaboravi. Zbog toga je osetio kako mu se koža ježi pri pomisli da Beti dospe na vešala.

Odlučio je da kraljicu razbojnika skine s prestola i onemogućiti joj dalje pljačke. No, hteo je da je sačuva, zaštititi od vešala. Ukoliko ne bude htela dobrovoljno, čvrsto je rešio da je na to prinudi, da je silom otpravi u Nju Orleans. Bio je spreman da je ako treba lično odvede tamo.

VI

Beti Lu Džindžer je morala da sedne kada je od Bača Šanona saznala da je Šejn uspeo da se oslobodi i da pobegne. Pozlilo joj je u pravom smislu te reči od silnog razočarenja. Nadala se svim srcem da će se on dozvati u pamet, doći kod nje i naravno ostati uz nju.

One noći se Šejn pokazao kao najbolji ljubavnik kojeg je ikada imala. Bila je čulna žena i odlučila da ostane neudata da ni jednom čoveku u svom životu ne mora biti verna. U njenom životu je bilo uvek muškaraca ali ona je uspevala da svakog kojeg bi napustila veoma brzo i zaboravi. Šejn je, međutim, učinio da zaboravi da je u njenom životu uopšte bilo nekog.

Da li je to doista moguće. Da li je istina, pitala se poraženo.

Svi ljudi koje je do sada samo malo značajnije pogledala pretvorili bi se u vatru i u plamen. Jedino Šejn nije pripadao takvima. Šta li je to pogrešno učinila? Gde je omanula? Možda mu se predala suviše brzo? Uostalom, bilo je ljudi koji su odmah gubili interesovanje za neku ženu kada je već prve noći popustila. Bilo je to upravo ono što je Beti veoma cenila u životu – spontano predavanje muškarcu. Tako reći povesti se za trenutkom. Kako to da je na Šejna imalo drugačije dejstvo, da ga je odbilo? To joj nikako nije bilo jasno, nije mogla da shvati.

Bač Šanon je pokretao usne ali ona nije shvatila ni reč jer je bila zaokupljena svojim neveselim mislima.

– Šta si kazao, Bač?

– Šejn je postao podivljali kučkin sin. Trebalo je da me pitate gospo. Šaljete jednog jedinog čoveka sa jelom u štalu. Taj momak mu još skida veze s ruku kako bi mogao da jede. Mogao je isto tako da tigra povuče za rep. Uostalom Šejn je i sa vezanim rukama opasniji od deset američkih revolveraša, ili dvadeset meksičkih pistolerosa. To bi trebalo da pribeležite i da ne zaboravite.

– Bač! – kazala je bespomoćno.

– Ne preterujem, tvrdim vam, gospođo. Ako biste ga zatvorili u staru štalu u kojoj se nalaze samo umorni ljudi i visi zardala opre-

ma, izašao bi iz te štale u novoj zapregi sa četiri brza, odmorna konja. Takav je to lupež, to prokleta kopile! Znam ga ja još iz Meksika. Jednom rukom je držao u štihi celo pleme Indijanaca. Znam da preterujem, ali u suštini je tako.

– Šta da učinim, Bač?

– Momka kakav je Šejn ne smete imati za neprijatelja, samo za prijatelja.

– Sve moguće sam pokušala, čoveče!

– Zar baš sve?

– Naravno, zar sumnjaš?

Baš Šanon se zagleda u kraljičino lice.

– Onda ga moramo likvidirati!

– Zaboga, Bač!

– Ako to ne učinimo postaće vraški opasan po sve nas – tvrdio je Šanon. – Ja zbog tog kopilana neću da završim na vešalima. Budite uvereni u to, gospo!

– Misliš li da nam preostaje samo ta mogućnost?

Šanon je udahnuo vazduh punim plućima i potvrdio.

– Pričao si mi da si bio s njim zajedno u Meksiku – podsećala ga je kraljica.

– Ja to naravno nisam zaboravio. No on na to više ne misli. Izbrisao je iz sećanja ta stara vremena. Postao je pravi pasji sin, koji sledi samo svoje interese i pri tom ne poznaje niti priznaje stara prijateljstva. Misli samo na sebe!

– Kreni u lov na njega – kazala je grubo.

– Pitanje je jesam li ja dovoljno tvrd da sređujem starog prijatelja. Nisam kao on. Možda je najbolje da taj zadatak preuzme Gejt.

– Zar Gejt? – iznenadila se Beti Lou.

– Gejt je hladan kao led, oštar momak. Ako stvar ne ide drugačije u stanju je da bez oklevanja puca nekom u leđa, sredi ga iz zasede. To je u Šejnovom slučaju čak preporučljivo.

– Bač, zar ne postoji negde nešto što bi pomoglo da se Šejn ipak urazumi?

– Ne!

Oborila je pogled i nekoliko trenutaka ćutke gledala pred sebe. – Misliš li to iskreno?

– Da, gospo! Dajte nalog za lov na tog kućkinog sina – insistirao je Šanon. – On to i zaslužuje!

Ustala je očiju punih suza.

– Šta uopšte znaš o čoveku kakav je on?

– Znam da je protiv nas. Najradije bi nas sve video pod zemljom. To se o njemu zna, nije tajna. U to ste i vi uključeni, gospo!

– Znaš li to sasvim pouzdano?

– Kada vam kažem tako je!

– Slažem se. Neka Gejt preuzme poteru za njim!

– Nema više uzmicanja! – tvrdio je Bač Šanon – Gejt treba da ga goni svojim momcima i gotovo! Vi treba da se priberete. Vidim da još oklevate jer volite tog momka. On vas, međutim, ne voli!

– Šta se tebe to tiče! – siktala je kraljica razbojnika.

– Ali, gospođo...

– Ćuti!

Krupni, plećati čovek se uputi prema vratima bez reči.

– Bač! Ti si jedini među nama koji doista poznaje Šejna. Razmisli čime bi smo mogli da ga preobratimo. Novac otpada! To sam već iskušala.

– Ja sam ranije uvek mislio da ga žene privlače. Neko mi je jednom ispričao da će suknjar kakav je on jednom zbog žene izgubiti glavu. No očigledno...

– U tom slučaju je očigledno nisam njegov tip. Kakve treba da budu žene na koje on leti? •

– Kako to da znam, gospo? Nemam pojma!

Ponovo je oborila pogled, a kada je nekoliko trenutaka kasnije podigla u njemu se ogledala odlučnost.

– Obavesti odmah Gejta! No ako ti nešto ipak sine dođi odmah k meni. Nemoj propustiti!

– To se podrazumeva gospo, ne brinite! – uveravao je Bač.

VII

Ta žena, lepa kao san došla je u Klinton Siti. Niko nije mogao da sluti da je posle višednevnog izbivanja bila na čelu razbojničke bande kradljivaca stoke. Delovala je kao prava dama. Činjenica koja je mučila i bolela Šejna.

Sunce je već zalazilo i mrak je počeo da osvaja. Šejn se povukao sa svojim konjem u ulaz jedne kuće, odnosno u njeno dvorište. Kraj njega je promakla kočija, zapravo četvoropreg. Crnac koji je sedeo na kočijaškom sedištu gledao je pravo pred sebe. Nije primetio Šejna a nije ni Beti Lu.

Kola su se zaustavila pred kućom izvan grada koja je pripadala lepotici. Livrejisani Crnac je hitao u susret kočiji i otvorio vrata. Lu je zaokupljena sumornim mislima ušla u kuću.

Šejn je čekao. Stigao je pre nje do kuće i pritajio se. U kući je go-relo svetlo. Kroz staklo na prozoru mogao je videti da je Beti Lu pošla stepenicama gore na sprat. Kada je zamakla u sobu čovek iz Sedme brigade je napustio mesto na kojem se pritajio i prišao kući. Crni sluga stajao je na vratima. Šejn mu pokaza na gornji sprat, namignu značajno i stavi prst na usta. Sluga klimnu glavom s razumevanjem i jedva primetno razvuče usta.

Prošao je pored sluge i krenuo gore uz stepenice.

Lu je stajala u dnevnoj sobi ispred ogledala. Skinula je šešir i ogrtač, pogledala se u ogledalo i u njemu ugledala Šejnov odraz. Okrenula se naglo, zanela kao da će se onesvestiti.

– Šejn! – jekнула je

– Zdravo – kazao je skidajući šešir.

– Dragi, jesi li došao da... Pritrčala mu je bacila mu se u naručje sklopila mu ruke oko vrata i počela da ga ljubi. Nije mogao, a da joj ne uzvрати poljupce. Taj vitki vrat, taj miris koji se širio iz njenog dekoltea kao i njene blistave oči zaludjivale su ga i poterale mu krv brže kroz srce. Povlačeći se unazad povukla ga je u svoju

spavaću sobu sve do postelje. Tiho je ječala puna oduševljenja i očekivanja, kada je s njim zajedno klonula u jastuke.

Nisu imali vremena da skidaju odeću. Ona ga je obgrlila ne samo rukama nego i svojim dugim, vitkim nogama. Osećao je da ga ona najradije nikad ne bi više pustila. Čvrsto zagrljeni ležali su posle svega jedno uz drugo iscrpljeni, teško dišući. Šejn se setio da je nameravao da joj se ne približava više i da ne vodi ljubav s njom. Njena strast, međutim, nije još dugo bila ugašena. Ljubili su se i privlačili jedno uz drugo. Noć je već uveliko osvojila. Nago telo Beti Lu je blistalo belinom. Prelazio je usnama preko tog poželjnog tela. Oboje su bili obuzeti žestokom strašću. Kao da se nisu mogli zasititi jedno drugog. Tako su proveli celu noć i tek u praskozorje utonuli u san.

Činilo mu se da budjenje u raju ne bi moglo biti lepše. Lu je u njegovom naručju, tesno pripijena uz njega.

Smešila mu se nežno i prelazila prstom preko njegovih obrva i nosa.

– Srećna sam što ću te imati uz sebe! – kazala je. – Na tome ću celog svog života biti zahvalna sudbini!

– Nisam došao da ostanem kod tebe – rekao je odlučno. – Ja samo hoću da te odvedem odavde.

Njeno lepo lice se smračilo. – Da me odvedeš odavde? Kuda? Kuda to? Ne shvatam o čemu govoriš?

– Našao sam skrovište tvoje družine. – kazao je čovek iz Sedme brigade. – Vreme je da sa svim što sada znam odem kod šerifa.

– Šta, Šejn? – odvojila se od njega i naglo se uspravila u postelji. O čemu ti to govoriš?

– Ti moraš da nestaneš odavde, ako ne želiš da okončaš na vešalim, Lu! Shvati to već jednom, neka ga đavo nosi!

– Nas ima dovoljno. Borićemo se! Šerif iz Klinton Sitija! Koješta! Šta on može da ponudi? – vikala je uzbuđeno.

– Ti izgleda zaboravljaš brigadu teksaških rendžera iz Amarila? – upozoravao je Šejn.

– Narediću da se zatvori put. To je bar lako, dečja igra! Do njih neće dospeti ni jedan glasnik.

– Možda ću baš ja da odjašem u Amarilo.

– Ti? – piljila je u njega s nevericom. – Ti želiš moju smrt, moju propast?

– Baš to ne želim, na protiv! Zbog toga što ne želim trebalo bi da...

– Ako odjašeš kod rendžera u Amarilo to će biti moja propast. – prekinula ga je gnevno.

– Shvati, Lu, odjahaću u Amarilo tek pošto budem znao da si u vozu koji ide u Nju Orleans.

– Ti ležiš ovde u mojoj postelji! Mi smo se voleli čitave noći. A sada govoriš o mojoj propasti. Kakav si ti to čovek, Šejn?

Ustala je iz postelje i briznula u plač. Hteo je da je zadrži ali je ona pobešla iz sobe. Kada se Šejn obukao i pričvrstio revolver, čuo je kucanje na vratima i jedan crni sluga uđe.

– Gospođa želi da odete, mister! – kazao je stojeći na vratima.
– Već sam krenuo. No pre toga bih hteo da govorim s' njom.
Odvedi me do nje.

– Gospođa je napustila kuću, ser!

Čovek iz Sedme brigade se u dva koraka našao kraj prozora.

To mu nije vredelo jer u kom god pravcu je gledao prostirala se samo nepregledna ravnica.

Ponovo je pošao do vrata.

– Kako je otišla? Konjem ili kočijom i kuda se uputila?

Crnac kao da je gledao kroz njega.

Šejn mu stavi pesnicu pod nos. – Ne šalim se, čoveče. Ako mi ne kažeš razbiću ti nos.

– Ona mi je zabranila da govorim! Udarite me, ja ipak ne smem reći ništa.

Udahnuo je vazduh punim plućima.

No šta može znati sluga? Čak i kada bi mu kazao da je njegova gospodarica vođa bande kradljivaca stoke on bi to porekao i sigurno se užasn timer zbog te laži!

Istrčao je iz sobe a zatim niz stepenice. Napustio je kuću i našao svog konja skrivenog na sto jardi od kuće iza gustog žbunja, tamo gde ga je i ostavio. Idući prema konju osvrtao se na sve strane. Od Lu nije bilo ni traga, a kočija se nalazila pod nastrešnicom. Znači otišla je na konju. Drugog načina nije bilo. Odjahala je vratolomnom brzinom. Veoma je žurila!

Odvezao je konja, pričvrstio pojas ispod trbuha životinje i vinuo se u sedlo. Jašući iz Elk Sitija prema Klinton Sitiju sledio je tragove veće grupe jahača i tako otkrio nešto dalje od puta polusrušeni ranč koji je služio bandi kao skrovište. Prema tome, nije bilo sumnje da je Lu odjahala tamo da bi upozorila svoje ljude. Šejn je opsovao i poterao konja galopom. Ako bude našao direktan put do zapuštenog ranča možda ima šanse da je stigne. Najzad nije imala veliko preimućstvo, najviše petnaestak minuta. Grabio je brzinom takmičara na konjskim trkama i svaki čas se propinjao u uzengijama da bi osmotrio okolinu. Uprkos svemu nije mogao da vidi Lu. Nije čak našao ni njene tragove. Pošto je prešao tri milje smanjio je brzinu i dozvolio svom riđanu da ide korakom. Jadna životinja je bila zadihana.

Možda ga je crni sluga obmanuo i Lu se još uvek nalazi u svojoj kući? Možda je čak odjahala u grad, u Klinton Siti?

Šejn je bio ljut i psovao. Najzad je odlučio da ponovo potraži njene tragove. Skrenuo je prema zapadu. Posle jedne milje skrenuo je i vratio se nazad. Ako je krenula na skriveni ranč njihovi putevi se moraju ukrstiti.

Vratio se na glavni put i tamo ugledao u daljini kočiju koja je velikom brzinom grabila prema Klinton Sitiju, ostavljajući za sobom širok prašnjavi trag. Da li je Lu u toj kočiji pitao se čovek iz Sedme brigade? U tom slučaju morala je biti još uvek sakrivena u kući kada je on napustio u potrazi za njom. Do Klinton Sitija neće moći da stigne kočiju. Nije bilo izgleda.

Džordž Gejt je bio visok, vitak čovek sa izraženom naklonošću za crnu kožu. U nju je bio odeven od glave do pete. Smestio se u hotel u Klintonu Sitiju sa trojicom svojih ljudi. Ostali deo bande poslao je na napušteni, polusrušeni ranč koji im je već mesecima služio kao skrovište.

Jedan od ljudi bio je stalno na ulici, a drugi je bdeo u predvorju hotela, dok je treći iz svoje sobe, sa prozora motrio na ulicu.

Čekali su Šejna!

Džordž Gejt je upravo silazio u predvorje kada je s ulice dolazio Bač Šanon. Prišli su jedan drugom i pozdravili se. Džordž Gejt je bacio pogled prema čoveku koji je tu sedeo i čitao novine to jest pretvarao se da to čini. Čovek samo veoma diskretno odmahnuo glavom.

– Jeste li već ugledali onog tvora? – pitao je Šanon. Naravno da se to odnosilo na Šejna.

– Nigde ništa –, uzvratio je Gejt. – Ne mogu da zamislim da bi mogao biti toliko drzak da dođe ovamo u Klinton Siti. Mislim da su priče o njemu puka preterivanja. Možda ih on sam širi o sebi da bi naplašio i unapred obeshrabrio eventualne protivnike.

– Može biti toliko drzak pa čak i malo više od toga. Uostalom, ti o tome nemaš pojma – presekao ga je Bač Šanon u pola reči. – Nego, reci mi koliko vas je ovde?

– Ovde sam sa Džadom, Skinnerom i Tipijem!

Bač Šanon ga je gledao uporno. Bio je uveren da nije dobro čuo. – Zar samo vas četvorica? – pitao je očigledno zbunjen. – Čoveče! Džordž! Šejn je jedan izuzetno opasan pasji sin!

– Skinner i ja a i ostala dvojica takođe smo opasni i te kako. Ne treba da podsećam na naše podvige, nadam se. Rekavši to Gejt se značajno nasmejao.

Džordž Gejt je bio opasan razbojnik što je Šanon znao. Uostalom to je bilo i razlog što ga je preporučio kraljici kao vođu potere za Šejnom. Naravno i zbog toga što nije hteo da predvodi tu akciju. Izgovor je naravno bio lažan. Nije ga rukovodila sentimentalnost, odbio je da vodi poteru da bi izbegao tako opasnog protivnika kao što je Šejn. Istina i Gejt je bio najpoznatiji revolveraš u celom Severnom Teksasu. Pre toga je harao po Kanzasu i u Vajomingu. Svuda je smatran najpoznatijim i najbezobzirnijim revolverašem. Spadao je među onu vrstu ljudi koji žive od revolveraša i u stanju su da ga u deliću sekunde izvuku iz futrole, nišane i pogode cilj. Naravno ne onda kada se puca iz zabave u prazne vrčeve i čaše nego i onda kada se na drugoj strani odgovara vatrom, usijanim olovom.

– Bez obzira na to – zaključio je Šanon podozrevajući u ishod sukoba. Najzad nije mogao a da se ne seti kako je izgledala „dobrodoljšica“ koju su Šejnu priredila četiri najbolja revolveraša sa imanja bogatog Karadina kada je došao u grad. Sva četvorica su se postavila frontalno prema pridošlici i završila s nosevima u prašini.

– Gde je ona? Jesi li je već video? – pitao je Gejt.

– Juče je stigla. Pretpostavljam da se prvo dobro ispavala. No,

pre nego što uspemo da sredimo Šejna mnogo je bolje da se drži podalje od grada.

– Nije isključeno da će se taj momak pojaviti i ovde. I to najverovatnije uskoro. Ovi u hotelu imaju nekakav očajan viski. Upravo sam hteo da skoknem preko do robne kuće i pogledam da li tamo imaju nešto bolje.

Već je hteo da krene kada je ugledao kako glavnom ulicom nailazi četvoropreg. Zaustavio se pred ulazom u hotel i kraljica izađe iz kočije.

Gejt munu laktom Bača.

– Gle šta je sad ovo? Evo je stigla je u grad. Hoće li možda danas da isplaćuje ljude? Nemoguće, svi osim nas su na ranču.

Bač Šanon se namrštio i odmahnuo glavom.

– Gospode bože, što li je kraljica tako lakomislena?

– Kako to misliš lakomislena? Nije! Uostalom mi smo ovde – Gejt je kazao ozbiljno uveren u ono što govori.

Hotelski službenik je pridržao Beti Lu Džindžer vrata. Bač Šanon i Džordž Gejt se okretoše prema njoj i skidoše šešire.

– Nadam se da ste dobro putovali od Elk Sitija dovdje – kazao je uz naklon revolveraš odeven u crno, nalik na zlu kob.

– Bač! Džordž! – kazala je kao bez daha. – Šejn je ovde!

Na licu opasnog revolveraša kao da su se crte sledile. Samo je oborio pogled – Zar ovde, u hotelu?

– Bio je kod mene, – priznala je. – Kada sam stigla kući bio je već tamo. Mora da je bio u zasedi, da se pritajio. Osim toga, otkrio je skrovište, naš ranč i sprema se da ode kod šerifa. To je čvrsto odlučio.

Džordž Gejt se nasmeja razmetljivo. Bač Šanon, međutim, nije uspeo da prikrije strah.

– On je na sve спреman, gospođo!

– Znam to dobro ne moraš me učiti, Bač! Džordž ti moraš sa svojim ljudima sprečiti da stigne do šerifске kancelarije, da kroči u nju.

Bač Šanon je uputio razbojniku u crnom pogled pun prebacivanja. Naravno, sada se potvrdilo da je došao sa malo ljudi u grad.

Džordž Gejt mahnu rukom čoveku koji je u predvorju tobož čitao novine. Ovaj ih odmah odloži i pođe mu u susret. Džordž je krenuo prema svom čoveku.

– Idi gore i dovedi ovamo Skinera. Šejn je ovde u gradu. Pokušaće da ode u kancelariju da bi obavestio šerifa o onom što je u Elk Sitiju video i doživeo. Postavite se ispred kancelarije. Kada se to proketo kopile bude pojavilo prosvirajte ga. Da li je jasno?

Čovek koji je sedeo u predvorju zvao se Tipi. Nije uzvratilo ništa samo se uputio prema stepenicama da izvrši nalog.

– Požurite! Ja ću vam se pridružiti za nekoliko minuta! – kazao je Džordž Gejt i ponovo prišao Beti Lu Džindžer i Baču Šanonu.

– Moramo joj obezbediti zaštitu – kazao je Šanon pokazujući na kraljicu. – Ona se boji da bi je Šejn mogao odvesti šerifu. Misli da mu je to namera. Taj lupež se okomio na dve hiljade dolara nagrade.

– Odvezite se kući, gospođo – predložio je Džordž Gejt. – Daću vam Džada da vas štiti. Na njega se možete potpuno osloniti. Pouzdan momak. Eno stoji na ulici ispred ulaza!

– Zar vas ovde nema više? – pitala je kraljica ljutito.

– Kraljica ne želi da se vraća svojoj kući. Namerava da ostane ovde u gradu – objasnio je Bač Šanon. – Savetovao sam joj da uzme sobu u hotelu i tu sačeka.

– Slažete li se s tim, gospo?

– Slažem!

– Bač, ti ostani uz kraljicu. Poslaću ti još i Džada. On je pravi borac. Ne zazire od sukoba, čak ga i voli. No nemojte rizikovati ništa. Povucite se u sobu i zaključajte!

– Iznajmiću apartman – kazala je kraljica.

– Čemu to? – Džordž Gejt se nasmeja resko. – Mislim da će za nekoliko sati sve biti okončano. Šta mislite gde se Šejn sada nalazi? Da li je već stigao u Klinton Siti?

Za trenutak je kraljica kradljivaca stoke sklopila svoje lepe oči. Misleći o tome gde bi sada mogao biti Šejn nije mogla a da se ne seti gde je bio noćas. Osetila je oštar bol u grudima.

– Napustio je moju kuću pre mene verujući da sam pobegla. Čim je otišao naredila sam da mi upregnu kočiju. Ne verujem da me je tražio dugo. Nije isključeno da je primetio kočiju na drumu.

– Idite gore u sobu – kazao je Gejt odlučno. – Ja ću odmah obavestiti Džada.

Tipi i Skinner su upravo silazili niz stepenice.

– Jesi li video Šejna? – pitao je Džordž Gejt Skinera. – Treba da je već stigao u grad.

Skinner odmahnu glavom. – Onoliki čovek svakome mora upasti u oči. Ne može promaći. A ja nikog ni približno visokog nisam video.

– Hajdete! – kazao je Gejt Skinneru i Tipiju. – Idemo do kancelarije. – Mahnuo je kraljici i Bač Šanonu koji su već krenuli uz stepenice. Ispred hotela je razgovarao sa Džadom. Ovaj napusti svoje stražarsko mesto i krenu u hotel.

Trojica lupeža, Gejt, Skinner i Tipi išli su duž pločnika prema šerifskoj kancelariji i sve vreme napregnuto motrili da im Šejn ne promakne.

Dok su Skinner i Tipi zauzeli pozicije nasuprot kancelarije, Gejt uđe u nju. Džordž Gejt u Klinton Sitiju nije bio poznat, prema tome, za čuvara zakona potpuni stranac. Nije imao pojma da se pred njim nalazi jedan od razbojnika pa ga je pozdravio srdačno i upitao šta želi.

– Imam sastanak sa izvesnim mister Šejnom – objašnjavao je revolveraš. – Znam da se uputio do vas, šerife. Da li je već bio ovde?

– Šejn? – To ime je šerifu zvučalo prilično poznato. – Zar on još uvek boravi ovde u gradu?

– Džordž Gejt nabra obrve.

– Ja ću ga u svakom slučaju sačekati. Hvala, šerife. Veoma ste mi pomogli.

Lupež se uputio prema vratima, a čuvar je začuđeno gledao za njim ne shvatajući u čemu se sastojala tolika pomoć.

– Do viđenja! – doviknuo je za neznancem i kratko podigao ruku u znak pozdrava.

– Nije još bio ovde – objašnjavao je Gejt svojim ljudima koji su čekali na drugoj strani ulice.

– Možemo li da sa tim momkom započnemo obračun revolverima ovde ispred šerifске kancelarije? – pitao je Skinner ispunjen nesigurnošću.

Gejt se zamisli pogleda uprtog niz ulicu.

– Kada ga budemo ugledali poći ćemo mu u susret i reću mu da ga kraljica čeka u holu i da po svaku cenu želi da govori s njim – predložio je Gejt. – Sigurno neće propustiti šansu da je se dokopa i dovede kod šerifa. Ići ćemo za njim. Sredimo ga ispred hotela a onda kroz predvorje do sporednog izlaza. Tu ćemo u dvorištu naći konje. Odatle krećemo u naše skrovište. Jasno?!

Dvojica lupeža odmeriše Gejta i smešeći se klimnuše glavama. Počelo je dugo čekanje. Skinner je gledao levo niz ulicu. Tipi je motrio glavnu ulicu u drugom smeru, dok je Džordž Gejt zario ruke u džepove svoje crne kožne jakne i nervozno hodao tamo-amo.

– Njena kočija! – uzviknuo je Gejt prolazeći po ko zna koji put pored svojih ljudi. Kraljičina kočija stoji još uvek pred hotelom. Zastao je i piljio zamišljeno u kočiju. Od crnog kočijaša, međutim, nije bilo ni traga. Mahnuo je rukom govoreći preko ramena:

– Ako ništa drugo verovaće da je u hotelu ako mu to budemo rekli, jer njena kočija je tamo.

Skinner je prekrstio ruke i promrsio nešto nerazumljivo. To međutim, nije smetalo revolverašu u crnom. Smatrao je sebe vođom, čovekom koji naređuje i određuje, pa ga nisu zanimala ni tuđa mišljenja niti primedbe.

IX

Šejn je doneo tačan zaključak. Lu je otišla kočijom u grad. Zbog toga je sjahao i vodio konja za uzde i zastao dve poprečne ulice dalje od hotela, pred kojim je stajao četvoropreg. Računao je s tim da su razbojnici u gradu, budući da je kraljica bez oklevanja direktno odjurila u Klinton Siti. Zbog toga se dublje uvukao u sporednu ulicu da ga lupeži ne bi primetili.

Crni kočijaš je ipak bio tu. Uvukao se u dno kočije i spavao. To je čovek iz Sedme brigade otkrio jer je neko vreme motrio na hotel i posmatrao kočiju. Inače, ni ispred hotela niti na suprotnoj strani ulice nije mogao da vidi sumnjive osobe. Vezao je konja za jednu prečku, krenuo nekoliko koraka do glavne ulice, a onda kada su naišla dvojica kola natovarena raznom robom, iskoristio ih je kao zaklon i prešao na drugu stranu.

U ovaj hotel je ušao i smestio se pri dolasku u grad, koristeći silu. Zbog toga ga je osoblje pamtilo veoma dobro. Portir se uplašeno trgnuo videvši ga pred svojim pultom.

– Zdravo – rekao je Šejn i osmehnulo se.

Portir mu je spremno pružio ključ:

– Zadržali smo za vas sobu. Soba broj pet, mister Šejn.
Prihvatio je ponuđeni ključ i pokazao prema hotelskom restoranu.

– Beti Lu Džindžer je ovde. Gde bih mogao da je nađem?

– Otišla je gore u pratnji gospodina Džeka Džada i još jednog čije ime ne znam.

– Znači iznajmila je sobu?

– Ne, gospodine!

– Iza kojih vrata se nalazi taj gospodin Džad?

Portir se okrenuo i pogledom preleteo preko table s ključevima.

– Sedamnaest! – obavestio je opasnog gosta.

Šejn mu je pružio ruku govoreći – Ovo je za vas. – Pri tom mu je u rupicu na kaputu zadenuo novčanicu od deset dolara. – Hvala vam. Nemojte odavati nikom da sam ovde u hotelu!

Soba broj sedamnaest nalazila se na samom dnu hodnika. Izvadio je revolver iz futrole i zakucao na vrata. Čuo se odmah glas Beti Lu.

– Slobodno!

Čuli su se koraci, bučno okretanje ključa u bravi, a zatim se vrata otvoriše. Bač Šanon ih je otvorio. I on je držao revolver u ruci. No u odnosu na Šejnovu munjevitu akciju nije imao nikakvih šansi. Čovek iz Sedme brigade mu je svojim revolverom izbio oružje iz ruke i istovremeno ga udario tako da je odleteo u sredinu sobe. Sve se odigralo u magnovanju.

Šejn je zatvori vrata, naslonio se na njih i nanišanio na dežmekastog lupeža koji je kao hipnotisan stajao kraj prozora i gledao šta se zbiva. Bio je suviše iznenađen i zbunjen da bi se na vreme mašio oružja.

Lu je sedela za stolom kada je banuo u sobu. Poskočila je kao oparena sa stolice i ostala u tom položaju nalik na kameni stub.

– Sedeći tako izgledaš veoma smešno, Bač – kazao je Šejn smejući se glasno. Trenutak kasnije se uozbiljio i dodao: – Jesam li ti već kazao da si nikogović, Bač? – Rekavši to pogledao je ostale u sobi. Pogled mu se nekoliko sekundi zadržao na kraljici.

– Mi smo naime, nekada bili prijatelji. I to dobri prijatelji. Zar ne, Bač?

– Tačno je. Zadržali smo celokupnu meksičku konjicu.

– Nije bila u pitanju konjica nego seljačka milicija. Zar si zabovarvio?

– Ah, da tako je. Oni u crno odeveni policijski psi! Sada se sećam.

– Dobro – zaključio Šejn i obrati se mladoj ženi – Zbog čega ne otputuješ u Nju Orleans?

Čutala je i posmatrala ga mračnim pogledom.

– To znači da nećeš! – zaključio je Šejn i obratio se momku kraj prozora; – A ko si pa ti?

– Zar si uvek nadut kada držiš pucaljku u ruci? – odbrusi je Džad ljutito.

Čovek iz Sedme brigade je to primio mirno.

– Lu, ko je ovaj tip kraj prozora? Očigledno ima smisla za humor.

Bač se malo oporavio od udarca i hteo da se pridigne, ali se zaneo i pao nazad. Šejn mu je bez oklevanja prišao, pružio mu ruku i pomogao da se osovi na noge, a onda mu doturio nogom veliku naslonjaču da se u nju spusti.

– Ostani da sediš mirno i neko vreme se ne pomeraj – zahtevao je Šejn od svog starog kompanjersa kako se u Meksiku nazivaju pratioci i ortaci. Zatim je uperio „kolt“ na Džada i naredio – Skidaj opasač!

Džad istina nije bio naročito visok ali temeljan i snažan. Kao mladić je na istočnoj obali putovao iz grada u grad sa jednim putujućim cirkusom. Najčešće u ulozi klovna. Možda još češće kao bokser za novac. Kao klovna trebalo je da zasmehava decu a kao bokser je odraslima ulivao strah i uvažavanje. Vlasnici lokala su najčešće nudili po deset dolara svakome ko obori Džada na zemlju. U lučkim gradovima, gde su mornari i lučki radnici svojim ženama i prostitutkama hteli da pokažu svoju snagu, da ih uvere da su žestoki momci to baš nije bilo lako zarađen novac. Ukoliko bi od nekog izgubio bitku vlasnik lokala bi mu bez zazora skinuo od zarade deset dolara.

Sada je, međutim, kao kradljivac stoke i razbojnik po sopstvenom uverenju vodio ugodniji i dostojniji život.

Šejnov pogled ga je u ovom trenutku podsetio na cirkuska vremena. Momci njegove snage i visine, trezni ili pijani pokušavali su da mu slome vrat. Tada nije imao revolver. Sada ga, međutim, ima. Ovaj momak zahteva da odbaci revolver da bi dokopao kraljicu i odvuкао je odavde. Nestao s njom! Šta sad? Gejt mu je naložio da pazi na ovu ženu, da je čuva! Džordž Gejt je bio čovek koji ga je izvukao iz kaljuge i uverio da je vredniji od boksera koji se tuče za novac i kojeg svaka pijana budala može da pozove da ogledaju snagu. Morao je da prihvata takve izazove da bi preživeo.

Do sada je u njegovom životu najveća stvar bila mogućnost da bude prijatelj Džordža Gejta! Zar to niko ne može da shvati, pitao se često.

– Iza leđa ti je Koli, Šejn. On će te srediti!

Šejnu nije ostajalo ništa drugo nego da se nasmeje. Odavno već nije bilo moguće prevariti ga tako jevtinim trikovima. Trebalo je da se okrene i potraži Koliya i tako da lupežu vremena da potegne revolver. Na te izmišljene momke iza leđa nije nasadao. Istina, zamało da se spontano okrene ali je to vrlo uspešno potisnuo. Međutim taj neznatni pokret više nalik na nagovešaj podstakao je Džada da potegne svoj teški „kolt“ iz futrole i podigne ga prema meti. Mora se priznati da je bio spretan, brz, brži od svakog mađioničar. No Šejn je već držao svoje oružje u ruci. Džad kao da nije uvažavao tu činjenicu...

Čovek iz Sedme brigade nije hteo da dozvoli da ga ustrele. To niko nije mogao očekivati od njega niti zahtevati. Zar da ga ustreli razbojnik? Nije se, međutim, radilo samo o tome. Šejn je bio uveren da ovi momci nisu sami u gradu. Pucnji koji bi odjeknuli u ovoj sobi sigurno su bili alarmni signal ostalima. Čuli bi se, naravno i napolju na ulici.

Šejnu je na dohvataj stajala jedna stolica od teškog drveta naslonjena na zid. Reagovao je brzinom misli. Zamahnuo je nogom i stolica je poletela prema Džadu, izbivši mu oružje iz ruke. Istina, dežmekasti čovek je pokušao da refleksnom kretnjom iskusnog borca izbegne taj udarac, ali mu nije uspelo. Pogodila ga je u glavu pa je tako ispustio oružje. Dvostruki uspeh za Sejna. Razoružao je protivnika i spreči pucjavu. Prišao mu je i zakačio punim krošom koji je Džada na duže vreme oborio na pod.

Naglo se okrenuo sa revolverom u ruci pre nego što je Bač Šanon uspeo da se pridigne iz naslonjače. Videći da je cev Šejnovog „kolta“ uperena u njega, ponovo je klonuo u naslonjaču. Po njegovom mišljenju je od okršaja u ovoj sobi, bez obzira što se nije pucalo cela kuća grmela i tresla se. Međutim, niko se nije ni pomerio niti oglasio.

Šejn priđe Beti Lu uhvati je za mišicu i podiže na noge.

– Bač, ona će se ovde oprostiti s vama. Nemojte nas slediti. Gurnuo je mladu ženu iz sobe u hodnik i preko ramena doviknuo – Bolje bi bilo da brineš o sebi i o tome da eventualno izbegneš vešala, da se izgubiš iz ovog kraja.

Beti Lu je žestoko otimala, ali nije dorasla tome da se odupre Šejnovo snazi. Još jednom je s praga pogledao Džada. Lupež je bio u nesvesti. Najzad je zatvorio vrata sobe i pošao vukući mladu ženu prema stepenicama.

– Pusti me! To me boli! – ječala je Beti Lu pokušavajući da se oslobodi stiska. Međutim Šejn je čvrsto stegao uz sebe tako da više nije mogla da se pomeri. Da ne bi stvarao gužvu na stepenicama koje su se videle iz prostranog hotelskog predvorja, podigao je u naručje i poneo dole. Nosio je kroz čitavo predvorje i izneo tako čak na ulicu sve do kočije. Lupio je nogom u kočiju jako da je Crnac poskočio kao da ga je neko udario nogom pozadi.

Kada je čovek iz Sedme brigade otvorio vrata kočije crni kočijaš je izleteo napolje i odmah se popeo na svoje sedište. Dokopao je uzde i bič, a Šejn se sa Lu smestio u kočiju.

– Poteraj što brže možeš, momče. Koliko kočija izdrži! Uđi preko u onu ulicu!

Naravno, nije hteo da ostavi svog konja. Pogled Beti Lu Džindžer koji mu je uputila predstavljao je mešavinu mržnje, gneva i razočarenja. Bič je zafijukao i kočija je krenula. Uz viku i psovke prolaznici su se sklanjali pred zahuktalim četvoropregom. Kada su skrenuli u punom trku u poprečnu ulicu kočija se opasno nagula na jednu stranu. Uplašena Beti Lu uhvati Šejna za ruku i steže je. Od silnog straha zaboravila je na negodovanje i ljutnju. Uostalom od poskakivanja kočije i kloparanja točkova nije se ni moglo razabrati šta govori.

X

Skiner pokretom glave pokaza prema hotelu.

– Eno kočije, Džordž! Šta li se sada moglo dogoditi? Kuda je ona naumila?

Džordž Gejt se okrete i spazi kočiju upravo u trenutku kada je iza hotela skrenula u jednu poprečnu ulicu.

– To sigurno nije ona. Najverovatnije Crnac hita da nabavi nešto.

Skiner, međutim nije delio njegovo mišljenje, ali nije kazao ništa. Uostalom sve odluke je donosio Gejt. Revolveraš u crnoj kožnoj odeći hodao je nervozno gore-dole. Izgledao je naročito i sve žene koje su prošle mimo njega osmehule su se, kada su primetile da ih posmatra. To je, naravno, hranilo njegovu sujetu.

– Šta li je sada s ovim? Zbog čega trči kao pomahnitao? – upitao je Skinner a Gejt se ukopao u mestu. Bač Šanon im je prilazio trčecima. Sav zajapuren probijao je put između brojnih prolaznika. Tipi im je prišao govoreći: – Kladim se da su videli Šejna!

Niko nije uzvratilo. Skinneru se sve to nije dopalo pa je pogledao Gejta upitno. Pre bilo kakvog odgovora Bač Šanon je stigao do njih bez daha i okupan u znoju. Pre nego što je mogao da izusti i jednu jedinu reč morao je nekoliko puta da udahne duboko.

– Šejn, to kopile! – kazao je zadihano. – On nas je iznenadio. Bio je to neočekivani prepad u sobi. Odmaglio je zajedno s njom. Izašao je iz hotela i otišao. Nema ni kočije pred hotelom. Sigurno su se odvezli njome.

– On je sa njom... on je odveo kraljicu? – pitao je Džordž Gejt s nevericom. Skinner i Tipi su gledali Šanona zaprepašćeno.

– Da, kažem da je otišao sa njom – ponovio je Bač još uvek zadihan. – Nije otišla s njim dobrovoljno. Branila se i otimala!

Revolveraš u crnom baci pogled prema šerifskoj kancelariji. Ostali su sledili njegov primer. Sada je svako sačekivanje kod kancelarije postalo besmisleno.

– Pa, šta sad? – pitao je Bač Šanon. – Zar hoćete da ostanete tu da stojite i dalje? Moramo da osedlamo konje i krenemo za njima!

– Samo polako – upozoravao je Džordž Gejt gledajući niz ulicu. Možda će kočijom samo obići jedan krug, nekoliko ulica i vratiti se ovamo. Zar nije rekao da hoće da dovede kraljicu kod šerifa?

– Nije, međutim, rekao kod kog šerifa – podsetio je Tipi.

Na tu primedbu ga revolveraš u crnom prezrivo odmeri od glave do pete.

– To je upravo ono s čim taj kopilan računa. Oseća da će nekome pasti na glupa pomisao kao tebi, Tipi! Svi odjuri iz grada kao ludi a on mirno dođe u glavnu ulicu i pravo u šerifsku kancelariju, a sve okolo mirno i čisto.

Tipijev pogled je sada postao izazivački. – Staro je pravilo da lovac divljač... – Nije uspeo da okonča rečenicu jer ga je Gejt presekao u pola reči.

Skiner se umešao:

– Mislim da je u pravu. Divljači se mora ostati na tragu. Ko računa s tim da će divljač skrenuti i tamo odjuri, najčešće biva namagarčen.

– Ma nemoj mi reći, namagarčen? – rugao se Džordž Gejt. – Poći sa tako malo ljudi? – ponovo je prebacio Šanon.

Džordž Gejt ih prostreli pogledom – Naravno da je malo kada su dvojica bila tako neoprezna pa su dozvolila da ih onaj kopilan nadmudri.

Bač Šanonu je krv udarila u glavu. Već je zinuo da nešto kaže, ali je odustao brzo. Džordž Gejt je bio u pravu! Trebalo je da puca odmah, još sa vrata!

Revolveraš u crnom je još jednom pogledao niz ulicu.

– Skinner, pođi sa mnom! Vi vodite konje. Sastaćemo se ovde. Prešao je na drugu stranu kolovoza a Skinner je trčao za njim da bi ga stigao. Za to vreme su Bač Šanon i Tipi gledali za njima, a onda žurnim korakom krenuli pram hotelu u čijoj su štali bili smešteni njihovi konji.

Džordž Gejt i Skinner su takođe grabili što su mogli brže pored šerifske kancelarije. Išli su do sledeće poprečne ulice iz koje bi trebalo da naiđe četvoropreg, ukoliko su Gejtove pretpostavke bile tačne da će samo običi jedan deo grada i vratiti se. Obojica su stegla pesnice i pogledala se. Konačno Džordž Gejt nastavi dalje. Ušli su u poprečnu ulicu i stigli do njenog kraja. Tamo su ugledali kočiju na ivici paralelne ulice. Stajala je a na kočijaškom mestu nije bilo nikoga. Sagnuli su se kao po komandi i odmah izvukli oružje.

– Ti desno okolo, a ja ću s druge strane! – prosikta Gejt.

Skinner je samo klimnuo glavom.

Iako se niko nije video u kočiji, Gejt je bio ubeđen da Šejn sedi unutra sa kraljicom i čeka da vazduh oko šerifske kancelarije postane čist.

– Sada! – prosikta Džordž i munu Skinera u leđa.

Potrčali su povijeni, sa revolverima u ispruženim rukama. Skinner je prilazio kočiji s desne, a Gejt sa leve strane. Stvorili su kod kočije u istom trenutku i otvorili vrata.

Crnac je ležao na podu kočije vezanih ruku i nogu sa krpom u ustima. Razrogačenih očiju gledao ih je u smrtnom strahu.

– Vidi Crnčuga! – kazao je Skinner. – Dođi! – oslobodio je nesrećnog i uplašenog kočijaša krpe u ustima.

– Gde je ono dvoje do đavola? – pitao je Gejt gnevno. – Znaš li to? Jesu li pominjali nešto?

– Govorili su o Nju Orleansu, pominjali su ga – jedva je promrsio Crnac.

Džordž Gejt je upitno pogledao Skinera, a ovaj je samo slegnuo ramenima. – Ona tamo ima kuću Džordž, bar tako mislim. Jednom sam čuo da spominje da će se tamo povući da živi u starosti ili ako mora da napusti ovaj posao iz nekih razloga.

Sada se i Gejt prisetio.

– U pravu si, Skinner, bilo je već reči o Nju Orleansu. Hajdemo njenoj kući ovde. Sigurno će je prinuditi da spakuje i ponese stvari. I novac naravno. Naš novac, Skinner! Sada mi je sinulo pred očima. Momak hoće da se dokopa njenog bogatstva. Ništa drugo! To mu je jedini cilj. Svi smo dopustili da nas nasanka, obmane! Od samog početka je taj kopilan bacio oko na njeno bogatstvo.

Bila je to veoma zapaljiva ideja, pa su obojica tresnula vrata ko-

čije. Skinner je oslobodio Crnca veza na rukama i nogama, a Džordž Gejt poterao četvoropreg prema glavnoj ulici.

Ispred šerifske kancelarije su već čekali Bač Šanon i Tipi, zajedno sa Džadom i konjima. Nisu mogli da veruju svojim očima ugleđavši kraljičin četvoropreg koji se približavao.

Džordž zaustavi kočiju i skoči na ulicu objašnjavajući svojim ljudima na kakvu ideju je došao.

Samo nekoliko minuta kasnije galopirali su iz grada a za njima je Crnac terao kočiju.

Na putu do kuće je Šejn ubeđivao lepu Beti Lu blagim, biranim rečima. Kao da je popustila i počela da pakuje stvari. Naredila je crnom slugi da joj upregne jednog konja i spremi dva tovarna. Šejn je bio u nedoumici. Nije znao da li je uspeo da je ubedi ili se pokoravala samo zbog toga što nije imala drugog izbora. No to će se već pokazati, jer do železničke pruge treba prevaliti dug put.

Šejn je bio mišljenja da nije ni šerif ni sudija, a nipošto se nije osećao kao dželat. Osim toga, smatrao je da će već samom činjenicom da se kraljica povukla i napustila ih, banda kradljivaca stoke nestati, lupeži će se rasturiti na sve strane. No i to tek treba da se vidi.

– Požuri malo! – zahtevao je čovek iz Sedme brigade, noseći prvi kofer prema tovarnom konju.

– Biću odmah gotova – uveravala ga je Beti Lu.

Šejn, naravno, nije imao iluzija. Znao je da će Bač Šanon pokušati da sakupi sve članove bande koji se nalaze u Klinton Sitiju i da će sigurno doći na pomisao da potraži njega i Lu baš ovde u kući.

Naravno nije imao pojma da na takvu ideju moraju doći veoma brzo jer im kraljica od novca koji je dobila za dve hiljade goveda nije još isplatila ni prebijenu paru. Razbojnici su znali da je novac kod nje i da je moraju naći da bi dobili svoj deo. Beti Lu, međutim, o tome nije rekla ni reč. Ponela je novac, računajući s tim da će ljudi slediti miris novca kao psi tragači.

– Sada je dosta! – kazao je Šejn noseći još jedan komad prtljaga. – Ako ne prestaneš biće nam potrebno desetak teretnih konja.

U međuvremenu se kraljica razbojnika presvukla. Imala je sada na sebi svetloplavi jahaći kostim čija je duga suknja pre ličila na jahaće pantalone. Privezao je tovar na konja i pomogao joj da se popne u sedlo. Savetovao je da se iz Nju Orleansa poveže sa posrednikom u Klinton Sitiju i da preko njega proda kuću i sav inventar. Ona je to prihvatila, ali se Šejnu činilo ne baš svim srcem. Najzad su jašući jedno uz drugo i vodeći tovarne konje napustili kuću. Trebalo je da se ukrca u voz u El Pasu, a odatle preko Brounsvila otputuje u Nju Orleans. Hteo je da ostane uz nju sve dok se ne bude uverio da doista putuje u Nju Orleans, da se neće okrenuti i poći nazad u Klinton Siti, čim je bude prepustio njenoj sudbini.

Do El Pasa je trebalo prevaliti 400 milja. Srećom postojala je direktna veza poštanskom kočijom, tako da će biti na putu samo nekoliko dana. No još uvek nije došao trenutak da je pusti da dalje putuje sama. Ako bi je pustio, najverovatnije bi je ponovo sreo u Klinton Sitiју ili pak na onom oronulom napuštenom ranču koji je banda koristila kao svoje skrovište. Tamo među svojim kradljivcima stoke, srećnim što im se kraljica vratila.

Šejn je jahao prema jugu, prema drumu koji je vodio za El Paso. Sat kasnije je međutim izgledalo da je jahanje okončano.

Ispred njih je čekao jahač u senci jednog kestena. Sedeo je na leđima konja laktova poduprtih o vrh sedla i šešira zašćenog na potiljak. Osmeh mu je krasio lice, delovao je čak dobroćudno. Bač Šanon!

Šejn izvuče „vinčesterku“ iz futrole i uperi cev u bedro kraljice.

– Ma šta se dogodilo ostani uz mene, ne odmići se – kazao je. – Ne računaj na svoje lepe duge noge! Trku sa usijanim olovom iz moje puške sigurno nećeš dobiti! Budi mirna i ćuti, samo ću ja govoriti.

Pogled čoveka iz Sedme brigade klizio je po okolini. Tamo gde je jedan pasji sin, sigurno ih mora biti još nekoliko.

Zastao je na deset koraka ispred drveta pod kojim je stajao Šanon.

– Baci svoju pucaljku, Šejn! – kazao je Bač Šanon – Ovde više nećeš proći. Uopšte nećeš. Uspravio se i isprsisio i uhvatio uzde. – Evo moje ponude, Šejn. Ona je zajednička. Okreni se i nestani i mi ćemo te pustiti da odeš. Tebe samog, naravno!

– Bač, stara huljo! Sklanjaj mi se s puta ili ću joj porstreliti metak kroz srce. Sledeći će biti namenjen tebi.

– Kuda si to namerio? Gde hoćeš s njom?

Umesto da odgovori Šejn pusti uzde i poteže revolver.

– Sačekaj trenutak! – vikao je Bač. – Ja ovde nisam sam. Pokažite se drugari!

Odmah se setio revolveraša u crnom odelu. Video ga je u Elk Sitiју, kada je izlazio iz kuće u kojoj je bila kraljica. Istupio je iza jednog drveta udaljenog oko 100 jardi. Zbog toga je držao „vinčesterku“ u ruci. Sa Bačom zajedno bila su petorica. Da li je bilo još razbojnika osim ovih koje je video, Šejn nije mogao znati. Oni koje je mogao videti bili su postavljeni u širokom luku i takođe udaljeni oko 100 jardi. Iza visokog žbunja su im se nalazili konji. Čuo je jednog da njišti.

– To što nisi sam Bač ne menja ništa na stvari. I da vas je stotinu. Ja držim kraljicu na nišanu. Prema tome, oprezno mućaćosi! Tako sam je nanišanio da ako i dobijem koji komad olova u telo sve će funkcionisati kako sam zamislio.

– A sada promisli malo Šejn. Šta kažeš na to da nam je sudbina ove ledi nevažna. Nije nas briga za nju. Kako onda stoje stvari buazeru?

– Ti se šališ, Bač!

– Lu slušaj ovog lupeža! Taj šljam ti nisi htela da ostaviš na cedilu?!

– Ne govori tako, Bač! Znam pouzdano da tako u stvari ne misliš – kazala je kraljica odlučno. – Sklonite se i propustite nas. Ovo ovde ne vodi ničemu, uveravam te!

– Kuda vas vodi put? – upitao je Bač podrugljivo. – Pretpostavljam u Nju Orleans. Ne varam se, zar ne?

Htela je da odgovori nešto, no Šejn pojača pritisak cevi „vinčesterke“ i procedi – Čuti!

Bač Šanon pritera svog konja malo bliže izlazeći iz senke kesten. Postavio se nešto malo dalje sa strane i tu ponovo zaustavio konja.

– Mi smo o svemu razmišljali ponovo, Šejn. Nikako ne ide da i jedni i drugi, mi i vi tek tako odemo i ostanе nikom-ništa. Jednostavno je nemoguće. Ona ima suviše novca uz sebe. Samo nemoj to poricati! Malo smo pregledali njenu kuću. Znamo da je novac kod nje. Evo drugog korisnog predloga: nama lova, tebi lutkica!

Šejn je gledao Bača Šanona pravo u oči. Nije mogao da se otme osećanju da momak misli ono što govori. Zbog toga mu je za trenutak bilo žao kraljice. Za nju je to, nema sumnje, predstavljalo veoma gorko razočarenje. Ali, ona kao da još nije mogla da poveruje u to da njeni ljudi misle tako.

– Bolje loš posao, nego nikakav – podsetio je Bač Šanon smešeći se.

– Ti kao da previđaš moj revolver, čoveče!

– Ako se ovde bude pucalo, Šejn i ti ideš do đavola!

– Ti si pre mene na redu Bač!

– Oprez! Oprez! – pretio je Šanon.

– Povuci se ili pucam!

Bač Šanon je upravo zaustio da nešto kaže ali mu je delić sekunde ranije Šejn skinuo metkom šešir s glave. Prosto se iznenadio koliko mu se kosa nakostrešila. Međutim, Šanon nije ni trepnuo. To mu se moralo priznati. Posle pucnja je ipak podvio rep. Ne odmah! Prvo je nekoliko trenutaka gledao Šejna besno kao da će se ustremiti na njega. Iznenada je samo namotao uzde oko šake i okrenuo konja. Odjahao je do svojih pajtaša.

– Šta oni hoće Lu? Tebe ili tvoj novac?

Okrenula je glavu i pogledala Šejna. Pogled joj je bio bezizražajan. Nija kazala ništa.

– Ako nisi sigurna trebalo bi da sjašimo i otrčimo u zaklon.

Gledala je ispred sebe ne govoreći ništa. Delovala je kao oduzeta, paralisana.

– Koliko novca je u pitanju? Ako je mnogo, onda Bač misli ono što je kazao.

Ovog puta je ponovo skrenula pogleda na Šejna.

– Budi siguran da je tako! – rekavši to Lu je opet pogledala svoje ljude.

– Koliko novaca? – bio je uporan čovek iz Sedme brigade.

– Bez malo sto hiljada dolara!

Šejn je samo zazviždao kroz zube. Video je da je Bač Šanon stigao do razbojnika u crnom kožnom odelu i tu sjahao s konja. Razgovarali su očigledno nervozno.

Šta je bilo to što je upozorilo Šejna? Njegova intuicija i dobro poznavanje ljudi? Znao je koliko je vredna vernost takvih ljudi, njihova odanost. Kratko rečeno – nimalo!

Kada su momci podigli puške u visinu ramena on je već bio u skoku i povukao sa sobom Lu. Puške su škljocale i praštale ali su meci zviždući proletali iznad praznih sedla.

Noseći bisage preko ramena, sa puškom u levoj ruci i vodeći Lu desnom hitao je četvornoške prema zaklonu. Deset koraka dalje su stenovite izbočine nudile zaklon. Gurnuo je Lu iza jedne izbočine, a onda pod žestokom paljbom razbojnika otrčao nazad do konja i dokopao uže kojim su bili vezani teretni konji. Teret je bio veoma važan kao najviši ulog u kockanju! Služeći se jednom rukom da „vinčesterkom“ odgovori na vatru razbojnika, drugom je vukao konje u zaklon. Na dohvat stena razbojnici su gurali konje.

Najzad su i razbojnici pokazali nedvosmisleno svojoj kraljici šta doista hoće. Nasuprot tome, Šejn je sasvim jasno pokazao da ni u kom slučaju ne bi pucao na nju time što je ostavio samu iza stena. Morao je da nekoliko puta ustaje i puca u pravcu napadača da bi je konačno naterao da mirno leži iza stene.

Sagnuta tik uz njega Lu je spustila ruke na njegovu mišicu.

– Kako ćemo sada dalje, Šejn? – Usne su joj izdajnički podmetale, a u uglovima očiju pojavile su se i prve suze.

Jedini odgovor na njeno pitanje bilo je da mogu dalje samo ako Šejnu uspe da ih pobedi, nadvlada. Tada bi mogao da je mirno samu smesti u poštansku kočiju jer više neće postojati njena banda. Bar ne ovih pet ključnih razbojnika. Oni su se upravo sakupili kod jedne grupe drveća. Šejn je zbog Lu razmišljao o tome da im preda plen. Oni će se sigurno ustremiti na to i verovatno čak potući zbog novca. Ako bude i mrtvih, ostali će odjahati odavde. Znači i tako bi banda razbojnika bila likvidirana. No pitanje je da li mu ovi pasji sinovi veruju. Verovatno će računati s tim da će ih Šejn slediti i pokušati da im oduzme plen. U toj borbi ne bi prošao dobro. Svakako ne.

– Ti ćeš ostati ovde iza stene ležeći i nemoj se slučajno pojaviti.

Pogledala ga je očiju raširenih od straha.

– Gospode bože, Šejn! Šta to nameravaš? Kuda si to naumio?

– Ne brini! Oni momci nas nisu još dočepali, a najverovatnije i neće.

– Užasno se bojim. Strah me je, Šejn!

Čovek iz Sedme brigade joj spusti ruku na rame sasvim blago, utmirujuće dok je pogledom pretraživao okolinu. Tražio je put da neprimećen napusti sadašnji zaklon.

– Strahujem za tebe!

Pogledao je Beti i osmehnuo se iznenađeno.

– Ja sam te od prvog trenutka zavolela i nikada nisam ni presta-

la da te volim! – priznala je. – Učinila sam mnoge stari koje u suštini nisam htela. Moraš mi to oprostiti, dragi!

Samo je klimnuo glavom i upozorio je ponovo. – Ne smeš se micati odavde.

– Sačekaj! – uzviknula je i grčevito mu stegla ruku. – Daj im novac – zahtevala je odlučno.

Šejn se nasmejao.

– Mislim to ozbiljno! On mi neće značiti ništa ako tebe zbog toga ubiju.

Odmahnuo je odlučno glavom – Time se lupeži neće zadovoljiti. Strahovaće da ću pokušati da im ponovo oduzmem plen.

– Za dva sata će pasti mrak!

– Znam, Lu!

Držala ga je grčevito za ruku dok su joj se lepe oči punile suzama. On se, međutim, oslobodio njenog stiska i poskočio bacajući se dalje u novi zaklon koji su sada predstavljali leševi tovarnih konja.

– Šejn! – doviknula mu je Lu. – Čuvaj se!

– Ako bi jedan do njih čak stigao dovde ti se ne pomeraj. Dok bude sve odvezao i pronašao novac budi sigurna da ću stići ovamo.

Hrabro je klimnula glavom. Šejn je potrbuške puzao unazad dok nije stigao ponovo u novi zaklon iza stena. Kotrljao se kroz travu i oprezno uspravio iza jednog kamena koji je po obliku podsećao na četvorostruki tesanik. Razbojnici su se još uvek nalazili iza drveća. ~~S~~va petorica! Šejn je potrčao napred krupnim koracima koliko su ga noge nosile. Iza dugog reda kamenih gromada koje su mu pružale zaklon. Međutim, to nije bio beskrajni niz, nego se na njegovom kraju nalazilo nekoliko gušćih žbunova i više stabala oskoroša. Bacio se ponovo na tle i otkotrljao u žbunje.

Svi razbojnici su stajali u zaklonu iza drveća i gledali u pravcu Lu. I oni su, kao i Šejn uostalom, imali nameru da se nekako prikradu stenama i priđu im sa zadnje strane pa tako iznenade kraljicu i Šejna. Šejn je sa svoje strane želeo da razbojnicima priđe neprimećeno s leđa. Isti cilj samo pravac kretanja drugi. Trčali su skačući jedan po jedan. Prvi je krenuo revolveraš u crnom.

Bač Šanon je obrazovao začelje, a kada je hteo da krene Šejn mu je bacio kamen u leđa. Bač se ukoči i okrete. Šejn je izašao iz šipražja držeći „vinčesterku“ uperenu u njega.

– Bač, stara huljo! – kazao je. – Bacaj „vinčesterku“ i revolver i beži, beži što dalje i što brže da te ne bih morao ustreliti.

Šanon je gledao u svog nekadašnjeg kompanjona pun neverice. Sekunde su proticale, a Šejn je postao nestrpljiv.

– Ne možeš se premišljati čitavu večnost, Bač!

Šanon je na kratko skrenuo pogled. Od njegovih ortaka nije bilo ni traga. Šejnu, naravno, nije promaklo da su se dokopali željenih pozicija i što je značilo da najverovatnije odmah početi puškaranja. No možda su primetili da im se Bač nije priključio, to jest da im se ne primeće.

– Baci sve i beži! – još jednom je zatražio Šejn.

– Nisi fer, Šejn, – promrsi Šanon.
– Ti mora da si poludeo.
– Ja sam pre tebe stigao ovde!
– Pa šta onda, Bač?
– Prema tome ti treba da odeš odavde, uhvatiš maglu! Ja ovde imam starija prava. Među prijateljima...
– Prestani da govoriš o prijateljima i o prijateljstvu! – prekide ga Šejn.

Ne, Bač Šanon nije bio spreman da se povuče sa poprišta da iskoristi šansu. Poskočio je s „vinčesterkom“ u jednoj i revolverom u drugoj ruci iz koga je i pucao. No u deliću sekunde kada je povukao obarač već mu je usijano olovo iz Šejnovog oružja bilo u grudima, tako da je njegov metak skrenuo među grane oskoruše.

Ranjeni Šanon je s krajnjom nevericom i iznenađenjem gledao prema mestu u koje je pucao, to jest prema svom drugu iz davnih dana, a onda mu se prsti obe ruke otvoriše i oružje kliznu iz njih.

– Zašto ne padaš, Šejn kada sam te pogodio? – pitao je slabim glasom. Klonuo je na kolena. – Šejn, ja... – nije okončao rečenicu, pao je licem u travu.

Posle ove pucnjave nastupila je gluva tišina.

Šejn se sagnut privukao Šanonu i okrenuo ga na leđa. Pri tome je stalno motrio šta se zbiva ispred njega. Gledao je napregnuto. Od ostalih bandita, međutim, nije bilo ni traga.

– Šejn, ja...

– Ostani tako i leži mirno. – Dodirnuo mu je čekinjastu kosu. – Povešću te brzo nazad u Klinton Siti kod lekara.

U tom času Šejn je pogledao prema tovarnim konjima. Jedan od razbojnika je upravo prišao držeći veliki nož u ruci, da bi rasekao konopce i remenje. Međutim, Lu je to shvatila drugačije. Mislila je da će se nožem ustremiti na nju. Skočila je i užasnuto zurila u razbojnika.

Šejn se spusti na kolena i podiže „vinčesterku“ u visinu ramena. Video je preko nišana i mušice sasvim jasno razbojnika s nožem. Puška je prasnula i sevnula, a višestruki odjek odbijao se o kame-
ne gromade. Razbojnik se prevrnuo preko glave i pručio u travu, a onda ostao da leži kraj leša tovarnog konja, ispruženih ruku i nogu.

To, međutim, Šejn više nije pratio pogledom. Visoki razbojnik u crnom pritrčao je pogođenom ortaku sa ostalom dvojicom. Revolveri su počeli da prašte u Šejnovom pravcu. Čovek iz Sedme brigade se otkotrljao iza jedne kamene gromade, uspravio se iza nje i svu trojicu uzeo na nišan „vinčesterke“. Odmah su se razbežali levo i desno u zaklon.

Šejn je napunio ispražnjen magacin puške. Vladala je pritisku-juća i preteće tišina. Niko od razbojnika se nije pojavljivao. Motrio je neprekidno oko sebe.

– Šejn! – pozvao je jedan od njih gromko. – Hajde da se ponese-mo na stari, fer način!

Takav način je bio poznat na Zapadu i podrazumevao je dvoboj između dvojice, naravno revolverima, s tim što se rastojanje odre-

đivalo unapred. Poziv na dvoboj uputio je čovek odeven u crno. Crna je međutim bila samo koža, a ispod jakne virila je blistava bela košulja što je Šejn primetio odmah.

– Ne vidim te! Gde se nalaziš?

– Ovde sam. – Znatno dalje nego što je Šejn pretpostavljao pojavio se Gejt sa podignutim rukama, dlanova okrenutih na gore. „Kolt“ mu je bio u futrolu. Stao je raskoračen i čekao.

– Šejn – jeknuo je Bač Šanon. Njemu je bolje ne verovati!

Bilo je očigledno da ranjenika svaka reč umara, predstavlja izuzetan napor.

Uprkos tome Šejn se uspravio, spustio „vinčesterku“ na kamen ispred sebe, a onda obišao kamen i stao ispred. Na taj način je bar s leve strane bio zaklonjen.

– Šta kažeš, koliko treba da bude rastojanje? – pitao je revolveraš. – Je li ovako dobro? Što se mene tiče, može da bude i manje. Priđi bliže ako misliš da ćeš tako pogoditi bolje.

Rastojanje je iznosilo dvadeset koraka. Šejn podiže levu ruku da bi pokazao da mu rastojanje odgovara.

– Počni! – doviknu Džordž Gejt i odlučno pruži ruku napred. Izgledalo je da hoće dužim putem do revolvera, što nikako nije bila prednost. Naprotiv!

– Pazi na leđa, Šejn! – doviknu mu Bač Šanon, a Šejn se okrete verujući da je čovek na umoru bio ponovo onaj kakvim ga je upoznao u Meksiku.

Dvojica razbojnika stajala su uspravljena do bedara u šipražju, nedaleko od velikog stabla s puškama na gotovs. Pucali su bez oklevanja. I Šejn je pucao odmah i bacio se u stranu. Jer iza njegovih leđa sada je zagrmeo revolver u rukama lupeža koji mu je ponudio borbu na stari, fer način.

To, međutim, nije bio ni stari, a ni fer način. Iskoristili su ga nemajući drugog načina da doskoče protivniku. Međutim, nijedan od njih nije pogodio Šejna. Iza leđa su mu se prikrali Skinner i Džad. Tipi je ležao mrtav kraj konja.

Još u padu Šejn je pogodio Džada. Sručio se na zemlju kao da mu je neko snažnim zamahom mačete odsekao noge. Šejn se opet okrenuo i uspeo da sledećim metkom sredi Skinera.

Džordž Gejt je nestao. Nemoguće! Znao je dobro da ga nije pogodio. Nije ustvari ni pucao u njega. Tek trenutak kasnije video ga je kako trči. Dugim koracima grabio je prema Lu prolazeći pored konja. Šejn se vratio do stene na kojoj mu se nalazila „vinčesterka“. Vratio je „kolt“ u futrolu. Pušku je podigao u visinu ramena i nanišanio. Pucanj odjeknu i razbojnik u crnom se sruči među stene.

Čovek iz Sedme brigade odloži pušku. Ako ga nije pogodio, onda je skok značio bekstvo u zaklon. Odjednom Beti Lu kriknu prodorno. Šejn je trčao najbrže što je mogao. Džordž Gejt, poznati i ozloglašeni revolveraš je bio mrtav. Pao je između stena preko svoje kraljice. Otkotrljao ga je na stranu da oslobodi mladu ženu i pomogne joj da stane na noge. Pošao je sa njom do Bača Šanona. No saputnik i pratilac iz starih dana je u međuvremenu izdahnuo.

Sahranio ga je dalje od ostalih jer mu je dugovao zahvalnost. Nije ni slutiti da mu se dva razbojnika nalaze iza leđa.

Trajalo je prilično dugo dok je iskopao grobove i zatrpao ih. Bio je veoma zanet poslom pa nije ni primetio šta se oko njega zbiva. Kada se uspravio i obrisao znoj sa čela po završetku posla od Beti Lu Džindžer nije bilo ni traga. Nestala je. Očigledno je strahovala da će je Šejn izručiti vlastima. To bi ustvari i morao da učini. Pitanje je samo da li bi to mogao da učini da li bi imao srca? Nije znao ni sam. Bio je srećan da na ovo pitanje nije mora da odgovara samom sebi.

XI

Na udaljenosti od više stotina milja jedan čovek je već duže vreme bio mučen pitanjem gde je nestao Bač Šanon, njegov plaćeni zaštitnik, čovek od poverenja i savetodavac. Bio je to bogati rančer, stari Karadin. Budući da nije imao porodice, Bač mu je na neki način nadomestio sina, bar delimično. Bio je plaćen čovek ali sa posebnim statusom. Karadin je sledio njegovo uputstvo, odnosno savet da krene prema zapadu kuda su najverovatnije kradljivci stoke poterali ukradena goveda. I sam je verovao da je to najlogičniji pravac. Naravno, očekivao je da će mu se Šanon pridružiti, ali njega nije bilo već nekoliko dana. Ustvari, Bač je trebalo da vodi ovu poteru za razbojnicima.

Zbog čega je Karadin tako tvrdokorno nastojao da pronade kradljivce goveda? Zbog toga što se u Klinton Sitiju uveliko šušalo i govorkalo da je on tajni vođa bande kradljivaca. Hteo je da ih uhvati i raskrinka i konačno opere ljagu sa sebe. Nikada, istina nije razmišljao otkud takvi glasovi, niti o tome da ih možda neko širi namerno da bi oštricu sumnje usmerio u drugom pravcu. Sumnja u Karadina kao vođu bande potkrepljivana je velikim brojem plaćenih ljudi pod oružjem, više ljudi nego što je imanju te veličine i s tim brojem goveda, koliko je imao, uopšte bilo potrebno. I tu Karadin nije ulazio dublje u situaciju. Prosto držao ih je zbog toga što mu je život bio ugrožen, zbog toga što je neko najmio revolveraša da ga ubije.

Karadinov ranč je bio prilično udaljen od grada i novosti je, budući da nije često napuštao imanje, donosio Bač Šanon. Od njega je čuo da ga smatraju vođom bande, da mu ugoržavaju život. Bač mu je bio desna ruka. Sad tri dana posle odlaska u poteru za kradljivcima stoke, bio je veoma nespokojan. Od Bača ni traga ni glasa. Možda je pošavši kasnije za njim naleteo na razbojnike, počinio neku nepromišljenost i stradao. Čekajući da Šanon stigne produžavao je boravak u ovom kraju krećući se uz reku, jer, logično, kradljivci negde moraju pojit stoku. Nije ni slutio da se to dešavalo na drugom kraju Teksasa. Nepredviđeno izbijanje od kuće pod nepovoljnim uslovima unosilo je nemir i nervozu među njegove ljude. Istina, nisu se usudili da negoduju glasno, znajući kakvu narav ima Karadin, nego su o tome sve češće međusobno razgovarali. Od dve hiljade goveda koje su razbojnici gonili nije bilo ni

traga. Ništa nije ukazivalo da su prošli tuda, putem kojim se kretala Karadinova potera. Naravno putem za koji je Bač Šanon rekao da je najbolji!

Jedan čovek se ipak usudio da stavi primedbu. Bio je to dežmekasti melez, koji je inače predstavljao Karadinovu ličnu gardu i sa kojim je Šejn sukobio prilikom svoje prve posete ranču.

– Gazda, već dan i po ne mičemo odavde. Ne idemo ni napred ni nazad, ni levo ni desno. Ovde sigurno nisu prošli razbojnici. Trebalo bi da se vratimo!

– Šta ako su krenuli u drugom pravcu? Ne možemo da odustanemo.

– Bez uvrede mister Karadin – kazao je melez. – Za krađu smo saznali dva dana pošto je izvršena. Razbojnici su već imali veliku vremensku prednost. Tačno, sa govedima su se kretali sporije pa nam je to davalo nadu da ćemo ih stići. Sada smo međutim izgubili još dva dragocena dana. Ako promenimo pravac potere sigurno ih ne bismo stigli.

Stari rančer nije odmah priznao da je njegov čovek u pravu. Tek nekoliko sati kasnije naredio je da se vrate kući. Osećao se poraženim. Oborene glave, umoran stigao je na imanje. Sutradan ujutru stigla je vest: razbojnici su oterali goveda u drugom smeru na sever i, banda je razbijena a veliki deo lupeža izgubio je živote. Znajući da je time skinuta ljava sumnje sa njegovog imena pohitao je u grad.

*

Istoga dana kada je došlo do obračuna sa Bačom Šanomom i njegovim ljudima i kada je Beti Lu nestala, Šejn je poslao telegram Sedmoj brigadi, a dan kasnije stigao kod šerifa u Klinton Siti. Tada je Beti Lu Džindžer već uveliko bila na putu za Nju Orleans.

Šerif je obrazovao poteru u koju se uključio i Karadin. Bogati rančer je na putu prema skrovištu razbojnika hteo da sazna od Šejna da li je možda naišao na Bača Šanona, da li ga je video. Danima ga već nema iako je trebalo da mu se pridruži. Šejn je rekao da mu je žao, ali da ga nije sreo. Naravno Karadin nije slutio da je Bač Šanon pripadao bandi razbojnika. Zašto da sada, kada je sve okončano a Bač mrtav, to pokreće?

Na napuštenom ranču, skrovištu razbojnika došlo je do kratkog puškaranja. Dogodilo se onako kako je to Šejn i pretpostavljao: kraljice više nije bilo, a vođe su bile mrtve. Ostatak bande se raspršio na sve strane.

Kada je ponovo stigao u Klinton Siti u predvorju hotela mu je Felicita pošla u susret.

– Šejn, gde ste bili do sada?

– Duga je to priča, Felicita. Mogu li da vas pozovem na ručak?

Šejn nije ni slutio koliko je nestrpljivo čekala ovu priliku.

Šejn joj ponudi ruku i povede je u trpezariju hotela. Dok iz Vašingtona budu došla nova naređenja i novi zadaci proći će izvesno vreme. Uostalom, to mu je i odgovaralo, imao je dražesno društvo.

KRAJ

HOGAR STRAŠNI

by
Dik Browne

IZGLEDA DA TI CURI
BURE U PODRUMU.

OTKUD ZNAŠ?

King Features Syndicate, Inc., 1978. World rights reserved.

Dik Browne
3-23

HIK-KVAK-
HIK!

trenutke odmora
najugodnije ćete provesti
uz naša izdanja
ljubavnog žanra

SVAKOG UTORKA

SVAKOG PETKA

SVAKOG 3. UMESECU

SVAKOG 4. UMESECU

SVAKOG 5. UMESECU

SVAKOG 10. UMESECU